

III. Milosrdenství – znamení naší důvěry

Svatý otec František při poslední audienci připomněl, že:

*„... milosrdenství a odpuštění nesmějí zůstat krásnými slovy, nýbrž denně se mají uskutečňovat. **Mít rád a promíjet** je konkrétní a viditelné znamení toho, že víra proměnila naše srdce a umožňuje samotnému Božímu životu, aby se v nás vyjádřil. Tento životní program nezná přestávku či výjimku, ale žene nás, abychom šli stále neúnavně dál s jistotou, že jsme podporováni otcovskou přítomností Boha.“* (G.A. 16. 12. 2015).

Shrneme-li myšlenku Svatého otce, říká, že program v Roce milosrdenství a v celém našem životě má být konkrétní a má být viditelným znamením. Toto viditelné znamení je „mít rád a promíjet“. Jsou to dvě věci, které jsou od sebe neoddelitelné. Kdo nemá rád, kdo nemiluje, nedokáže ani promíjet, odpouštět. Mít rád a odpouštět je projevem jedné lásky. Odpuštění bez lásky – bez upřímné, pravé lásky – je jenom vnějším aktem, slušností, je to jako „dunící kov“, který duní, místo aby vydával líbezný zvuk zvonu, jenž by volal do chrámu lásky, tj. do chrámu srdce člověka, ve kterém přebývá Bůh. Kdo totiž zachovává Boží slovo, v něm přebývá Bůh, „*přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek*“, říká Ježíš v evangeliu. Odpuštění se uskutečňuje právě v tomto místě – chrámu srdce – ve kterém přebývá Bůh. Mimo lásku není odpuštění, nýbrž pouze falsifikát odpuštění. Jak poznáme falsifikát odpuštění od pravého odpuštění? Rozdílnost je podobně jako u obrazu – mezi originálem a kopií. Originál namaloval sám autor, kopii někdo cizí. Originál odpuštění „namaloval“ sám Bůh, Ježíš Kristus na kříži – odpykáním hříchů za každého z nás. A skrze kříž a vzkříšení tento obraz vtiskl do našeho srdce. Jak učí katechismus podle Bible: „*člověk je obrazem a podobou Boha*“. Je obrazem Boha, protože vyšel ze Stvořitelových rukou Božích. A je mu připodobněn, stává se mu podobným skrze milosrdenství. Když je s Kristem, je s ním sjednocen na kříži a získává odpuštění pro sebe sama i proto, aby je daroval dál – svému bratru a sestře. Pravé odpuštění je dar, který je jednak přijat od Boha a jednak je dáván bližnímu. Falešné odpuštění není darem pro druhého, ale jenom subjektivním zájmem aby se uspořádaly vztahy, aby byl klid, apod.

Kdy člověk dává dar odpuštění bližnímu? Tehdy, kdy zbořil všechny překážky, zábrany, zákopy, závory, zátarasy, bariéry, barikády a přehrady na cestě k bližnímu. Prostě všechno... Jednou z velmi častých překážek vůči bližnímu je předsudek. Předsudek je vlastně akt nelásky, je to radikalizovaný úsudek o bližním, který je v srdci člověka skrze sebelásku a radikalizování odsouzení bližního. Pokud ve vztahu k bližnímu, když mu máš odpustit, když ti ublížil, vítězí tvoje já, tak mu nedáváš dar

pravého odpuštění, protože tento dar nevychází z lásky od Boha, ale pouze z jiných – tvých – zájmů. Nepřítel Boží se nesnaží o nic jiného, než o to, aby narušil, přerušil, pokazil, oslabil, převal a ukončil tvůj vztah vůči Bohu a vůči bližnímu. Využívá k tomu křehké lidské přirozenosti – tolik zranitelné, že je jí vlastní udělat si předsudek, zaujatost, předpojetí vůči bližnímu a tento úsudek v sobě radikalizovat do odsouzení, zábran, bariér ve vztahu k druhému člověku. Není možné překonat tyto vybudované bariéry, tuto neschopnost lásky a neschopnost odpuštění, pokud nevstoupíme v pokoře do existence druhého člověka, nestaneme se pokornými, nepokloníme se Dítěti Ježíši, jehož narození budeme v brzké době oslavovat. Ovšem pokoru nezískáme bez toho, aniž bychom prosili Ježíše. Pokora je dar Boží, za který je třeba se modlit. Ten, kdo odpouští, dělá zkušenost s něžností Pána, nese tento znak lásky ve svém srdci a Bůh se ho dotýká, takže může i v tomto světě, který je často pouští bez Boha, zpívat s anděly jako v nebi: *„Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.“* Komu bylo odpuštěno a kdo odpouští, zakouší Boží lásku a jeho odpovědí je ještě větší láska. Říká přeci Ježíš: *„komu se více odpouští, ten více miluje.“* Pravost nebo falešnost lásky k Bohu se pozná na odpuštění. To je ten lakmusový papírek, který ukazuje, rozpozná, rozlišuje pravdivost naší víry a skutečnost toho, že jsi křesťanem, že náležíš Kristu, který prosil Nebeského Otce na kříži: *„Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“* Mít rád a promíjet, jak říká Svätý otec, nesmí být jenom nahodilou záležitostí, ale konstantní veličinou tepu našeho srdce, tepu křesťanské víry.

Katecheze o Božím milosrdenství jsou k nalezení na: <http://spolotcepia.signaly.cz/katecheze.php>

III. Milosrdenství – znamení naší důvěry

Svatý otec František při poslední audienci připomněl, že:

*„... milosrdenství a odpuštění nesmějí zůstat krásnými slovy, nýbrž denně se mají uskutečňovat. **Mít rád a promíjet** je konkrétní a viditelné znamení toho, že víra proměnila naše srdce a umožňuje samotnému Božímu životu, aby se v nás vyjádřil. Tento životní program nezná přestávku či výjimku, ale žene nás, abychom šli stále neúnavně dál s jistotou, že jsme podporováni otcovskou přítomností Boha.“* (G.A. 16. 12. 2015).

Shrneme-li myšlenku Svatého otce, říká, že program v Roce milosrdenství a v celém našem životě má být konkrétní a má být viditelným znamením. Toto viditelné znamení je „mít rád a promíjet“. Jsou to dvě věci, které jsou od sebe neoddelitelné. Kdo nemá rád, kdo nemiluje, nedokáže ani promíjet, odpouštět. Mít rád a odpouštět je projevem jedné lásky. Odpuštění bez lásky – bez upřímné, pravé lásky – je jenom vnějším aktem, slušností, je to jako „dunící kov“, který duní, místo aby vydával líbezný zvuk zvonu, jenž by volal do chrámu lásky, tj. do chrámu srdce člověka, ve kterém přebývá Bůh. Kdo totiž zachovává Boží slovo, v něm přebývá Bůh, „*přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek*“, říká Ježíš v evangeliu. Odpuštění se uskutečňuje právě v tomto místě – chrámu srdce – ve kterém přebývá Bůh. Mimo lásku není odpuštění, nýbrž pouze falsifikát odpuštění. Jak poznáme falsifikát odpuštění od pravého odpuštění? Rozdílnost je podobně jako u obrazu – mezi originálem a kopií. Originál namaloval sám autor, kopii někdo cizí. Originál odpuštění „namaloval“ sám Bůh, Ježíš Kristus na kříži – odpykáním hříchů za každého z nás. A skrze kříž a vzkříšení tento obraz vtiskl do našeho srdce. Jak učí katechismus podle Bible: „*člověk je obrazem a podobou Boha*“. Je obrazem Boha, protože vyšel ze Stvořitelových rukou Božích. A je mu připodobněn, stává se mu podobným skrze milosrdenství. Když je s Kristem, je s ním sjednocen na kříži a získává odpuštění pro sebe sama i proto, aby je daroval dál – svému bratru a sestře. Pravé odpuštění je dar, který je jednak přijat od Boha a jednak je dáván bližnímu. Falešné odpuštění není darem pro druhého, ale jenom subjektivním zájmem aby se uspořádaly vztahy, aby byl klid, apod.

Kdy člověk dává dar odpuštění bližnímu? Tehdy, kdy zbořil všechny překážky, zábrany, zákopy, závory, zátarasy, bariéry, barikády a přehrady na cestě k bližnímu. Prostě všechno... Jednou z velmi častých překážek vůči bližnímu je předsudek. Předsudek je vlastně akt nelásky, je to radikalizovaný úsudek o bližním, který je v srdci člověka skrze sebelásku a radikalizování odsouzení bližního. Pokud ve vztahu k bližnímu, když mu máš odpustit, když ti ublížil, vítězí tvoje já, tak mu nedáváš dar

pravého odpuštění, protože tento dar nevychází z lásky od Boha, ale pouze z jiných – tvých – zájmů. Nepřítel Boží se nesnaží o nic jiného, než o to, aby narušil, přerušil, pokazil, oslabil, převal a ukončil tvůj vztah vůči Bohu a vůči bližnímu. Využívá k tomu křehké lidské přirozenosti – tolik zranitelné, že je jí vlastní udělat si předsudek, zaujatost, předpojetí vůči bližnímu a tento úsudek v sobě radikalizovat do odsouzení, zábran, bariér ve vztahu k druhému člověku. Není možné překonat tyto vybudované bariéry, tuto neschopnost lásky a neschopnost odpuštění, pokud nevstoupíme v pokoře do existence druhého člověka, nestaneme se pokornými, nepokloníme se Dítěti Ježíši, jehož narození budeme v brzké době oslavovat. Ovšem pokoru nezískáme bez toho, aniž bychom prosili Ježíše. Pokora je dar Boží, za který je třeba se modlit. Ten, kdo odpouští, dělá zkušenost s něžností Pána, nese tento znak lásky ve svém srdci a Bůh se ho dotýká, takže může i v tomto světě, který je často pouští bez Boha, zpívat s anděly jako v nebi: *„Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.“* Komu bylo odpuštěno a kdo odpouští, zakouší Boží lásku a jeho odpovědí je ještě větší láska. Říká přeci Ježíš: *„komu se více odpouští, ten více miluje.“* Pravost nebo falešnost lásky k Bohu se pozná na odpuštění. To je ten lakmusový papírek, který ukazuje, rozpozná, rozlišuje pravdivost naší víry a skutečnost toho, že jsi křesťanem, že náležíš Kristu, který prosil Nebeského Otce na kříži: *„Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“* Mít rád a promíjet, jak říká Svätý otec, nesmí být jenom nahodilou záležitostí, ale konstantní veličinou tepu našeho srdce, tepu křesťanské víry.

Katecheze o Božím milosrdenství jsou k nalezení na: <http://spolotcepia.signalny.cz/katecheze.php>

III. Milosrdenství – znamení naší důvěry

Svatý otec František při poslední audienci připomněl, že:

*„... milosrdenství a odpuštění nesmějí zůstat krásnými slovy, nýbrž denně se mají uskutečňovat. **Mít rád a promíjet** je konkrétní a viditelné znamení toho, že víra proměnila naše srdce a umožňuje samotnému Božímu životu, aby se v nás vyjádřil. Tento životní program nezná přestávku či výjimku, ale žene nás, abychom šli stále neúnavně dál s jistotou, že jsme podporováni otcovskou přítomností Boha.“* (G.A. 16. 12. 2015).

Shrneme-li myšlenku Svatého otce, říká, že program v Roce milosrdenství a v celém našem životě má být konkrétní a má být viditelným znamením. Toto viditelné znamení je „mít rád a promíjet“. Jsou to dvě věci, které jsou od sebe neoddelitelné. Kdo nemá rád, kdo nemiluje, nedokáže ani promíjet, odpouštět. Mít rád a odpouštět je projevem jedné lásky. Odpuštění bez lásky – bez upřímné, pravé lásky – je jenom vnějším aktem, slušností, je to jako „dunící kov“, který duní, místo aby vydával líbezný zvuk zvonu, jenž by volal do chrámu lásky, tj. do chrámu srdce člověka, ve kterém přebývá Bůh. Kdo totiž zachovává Boží slovo, v něm přebývá Bůh, „*přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek*“, říká Ježíš v evangeliu. Odpuštění se uskutečňuje právě v tomto místě – chrámu srdce – ve kterém přebývá Bůh. Mimo lásku není odpuštění, nýbrž pouze falsifikát odpuštění. Jak poznáme falsifikát odpuštění od pravého odpuštění? Rozdílnost je podobně jako u obrazu – mezi originálem a kopií. Originál namaloval sám autor, kopii někdo cizí. Originál odpuštění „namaloval“ sám Bůh, Ježíš Kristus na kříži – odpykáním hříchů za každého z nás. A skrze kříž a vzkříšení tento obraz vtiskl do našeho srdce. Jak učí katechismus podle Bible: „*člověk je obrazem a podobou Boha*“. Je obrazem Boha, protože vyšel ze Stvořitelových rukou Božích. A je mu připodobněn, stává se mu podobným skrze milosrdenství. Když je s Kristem, je s ním sjednocen na kříži a získává odpuštění pro sebe sama i proto, aby je daroval dál – svému bratru a sestře. Pravé odpuštění je dar, který je jednak přijat od Boha a jednak je dáván bližnímu. Falešné odpuštění není darem pro druhého, ale jenom subjektivním zájmem aby se uspořádaly vztahy, aby byl klid, apod.

Kdy člověk dává dar odpuštění bližnímu? Tehdy, kdy zbořil všechny překážky, zábrany, zákopy, závory, zátarasy, bariéry, barikády a přehrady na cestě k bližnímu. Prostě všechno... Jednou z velmi častých překážek vůči bližnímu je předsudek. Předsudek je vlastně akt nelásky, je to radikalizovaný úsudek o bližním, který je v srdci člověka skrze sebelásku a radikalizování odsouzení bližního. Pokud ve vztahu k bližnímu, když mu máš odpustit, když ti ublížil, vítězí tvoje já, tak mu nedáváš dar

pravého odpuštění, protože tento dar nevychází z lásky od Boha, ale pouze z jiných – tvých – zájmů. Nepřítel Boží se nesnaží o nic jiného, než o to, aby narušil, přerušil, pokazil, oslabil, převal a ukončil tvůj vztah vůči Bohu a vůči bližnímu. Využívá k tomu křehké lidské přirozenosti – tolik zranitelné, že je jí vlastní udělat si předsudek, zaujatost, předpojetí vůči bližnímu a tento úsudek v sobě radikalizovat do odsouzení, zábran, bariér ve vztahu k druhému člověku. Není možné překonat tyto vybudované bariéry, tuto neschopnost lásky a neschopnost odpuštění, pokud nevstoupíme v pokoře do existence druhého člověka, nestaneme se pokornými, nepokloníme se Dítěti Ježíši, jehož narození budeme v brzké době oslavovat. Ovšem pokoru nezískáme bez toho, aniž bychom prosili Ježíše. Pokora je dar Boží, za který je třeba se modlit. Ten, kdo odpouští, dělá zkušenost s něžností Pána, nese tento znak lásky ve svém srdci a Bůh se ho dotýká, takže může i v tomto světě, který je často pouští bez Boha, zpívat s anděly jako v nebi: *„Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.“* Komu bylo odpuštěno a kdo odpouští, zakouší Boží lásku a jeho odpovědí je ještě větší láska. Říká přeci Ježíš: *„komu se více odpouští, ten více miluje.“* Pravost nebo falešnost lásky k Bohu se pozná na odpuštění. To je ten lakmusový papírek, který ukazuje, rozpozná, rozlišuje pravdivost naší víry a skutečnost toho, že jsi křesťanem, že náležíš Kristu, který prosil Nebeského Otce na kříži: *„Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“* Mít rád a promíjet, jak říká Svätý otec, nesmí být jenom nahodilou záležitostí, ale konstantní veličinou tepu našeho srdce, tepu křesťanské víry.

Katecheze o Božím milosrdenství jsou k nalezení na: <http://spolotcepia.signalny.cz/katecheze.php>

III. Milosrdenství – znamení naší důvěry

Svatý otec František při poslední audienci připomněl, že:

*„... milosrdenství a odpuštění nesmějí zůstat krásnými slovy, nýbrž denně se mají uskutečňovat. **Mít rád a promíjet** je konkrétní a viditelné znamení toho, že víra proměnila naše srdce a umožňuje samotnému Božímu životu, aby se v nás vyjádřil. Tento životní program nezná přestávku či výjimku, ale žene nás, abychom šli stále neúnavně dál s jistotou, že jsme podporováni otcovskou přítomností Boha.“* (G.A. 16. 12. 2015).

Shrneme-li myšlenku Svatého otce, říká, že program v Roce milosrdenství a v celém našem životě má být konkrétní a má být viditelným znamením. Toto viditelné znamení je „mít rád a promíjet“. Jsou to dvě věci, které jsou od sebe neoddelitelné. Kdo nemá rád, kdo nemiluje, nedokáže ani promíjet, odpouštět. Mít rád a odpouštět je projevem jedné lásky. Odpuštění bez lásky – bez upřímné, pravé lásky – je jenom vnějším aktem, slušností, je to jako „dunící kov“, který duní, místo aby vydával líbezný zvuk zvonu, jenž by volal do chrámu lásky, tj. do chrámu srdce člověka, ve kterém přebývá Bůh. Kdo totiž zachovává Boží slovo, v něm přebývá Bůh, „*přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek*“, říká Ježíš v evangeliu. Odpuštění se uskutečňuje právě v tomto místě – chrámu srdce – ve kterém přebývá Bůh. Mimo lásku není odpuštění, nýbrž pouze falsifikát odpuštění. Jak poznáme falsifikát odpuštění od pravého odpuštění? Rozdílnost je podobně jako u obrazu – mezi originálem a kopií. Originál namaloval sám autor, kopii někdo cizí. Originál odpuštění „namaloval“ sám Bůh, Ježíš Kristus na kříži – odpykáním hříchů za každého z nás. A skrze kříž a vzkříšení tento obraz vtiskl do našeho srdce. Jak učí katechismus podle Bible: „*člověk je obrazem a podobou Boha*“. Je obrazem Boha, protože vyšel ze Stvořitelových rukou Božích. A je mu připodobněn, stává se mu podobným skrze milosrdenství. Když je s Kristem, je s ním sjednocen na kříži a získává odpuštění pro sebe sama i proto, aby je daroval dál – svému bratru a sestře. Pravé odpuštění je dar, který je jednak přijat od Boha a jednak je dáván bližnímu. Falešné odpuštění není darem pro druhého, ale jenom subjektivním zájmem aby se uspořádaly vztahy, aby byl klid, apod.

Kdy člověk dává dar odpuštění bližnímu? Tehdy, kdy zbořil všechny překážky, zábrany, zákopy, závory, zátarasy, bariéry, barikády a přehrady na cestě k bližnímu. Prostě všechno... Jednou z velmi častých překážek vůči bližnímu je předsudek. Předsudek je vlastně akt nelásky, je to radikalizovaný úsudek o bližním, který je v srdci člověka skrze sebelásku a radikalizování odsouzení bližního. Pokud ve vztahu k bližnímu, když mu máš odpustit, když ti ublížil, vítězí tvoje já, tak mu nedáváš dar

pravého odpuštění, protože tento dar nevychází z lásky od Boha, ale pouze z jiných – tvých – zájmů. Nepřítel Boží se nesnaží o nic jiného, než o to, aby narušil, přerušil, pokazil, oslabil, převal a ukončil tvůj vztah vůči Bohu a vůči bližnímu. Využívá k tomu křehké lidské přirozenosti – tolik zranitelné, že je jí vlastní udělat si předsudek, zaujatost, předpojetí vůči bližnímu a tento úsudek v sobě radikalizovat do odsouzení, zábran, bariér ve vztahu k druhému člověku. Není možné překonat tyto vybudované bariéry, tuto neschopnost lásky a neschopnost odpuštění, pokud nevstoupíme v pokoře do existence druhého člověka, nestaneme se pokornými, nepokloníme se Dítěti Ježíši, jehož narození budeme v brzké době oslavovat. Ovšem pokoru nezískáme bez toho, aniž bychom prosili Ježíše. Pokora je dar Boží, za který je třeba se modlit. Ten, kdo odpouští, dělá zkušenost s něžností Pána, nese tento znak lásky ve svém srdci a Bůh se ho dotýká, takže může i v tomto světě, který je často pouští bez Boha, zpívat s anděly jako v nebi: *„Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.“* Komu bylo odpuštěno a kdo odpouští, zakouší Boží lásku a jeho odpovědí je ještě větší láska. Říká přeci Ježíš: *„komu se více odpouští, ten více miluje.“* Pravost nebo falešnost lásky k Bohu se pozná na odpuštění. To je ten lakmusový papírek, který ukazuje, rozpozná, rozlišuje pravdivost naší víry a skutečnost toho, že jsi křesťanem, že náležíš Kristu, který prosil Nebeského Otce na kříži: *„Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“* Mít rád a promíjet, jak říká Svätý otec, nesmí být jenom nahodilou záležitostí, ale konstantní veličinou tepu našeho srdce, tepu křesťanské víry.

Katecheze o Božím milosrdenství jsou k nalezení na: <http://spolotcepia.signalny.cz/katecheze.php>

III. Milosrdenství – znamení naší důvěry

Svatý otec František při poslední audienci připomněl, že:

*„... milosrdenství a odpuštění nesmějí zůstat krásnými slovy, nýbrž denně se mají uskutečňovat. **Mít rád a promíjet** je konkrétní a viditelné znamení toho, že víra proměnila naše srdce a umožňuje samotnému Božímu životu, aby se v nás vyjádřil. Tento životní program nezná přestávku či výjimku, ale žene nás, abychom šli stále neúnavně dál s jistotou, že jsme podporováni otcovskou přítomností Boha.“* (G.A. 16. 12. 2015).

Shrneme-li myšlenku Svatého otce, říká, že program v Roce milosrdenství a v celém našem životě má být konkrétní a má být viditelným znamením. Toto viditelné znamení je „mít rád a promíjet“. Jsou to dvě věci, které jsou od sebe neoddelitelné. Kdo nemá rád, kdo nemiluje, nedokáže ani promíjet, odpouštět. Mít rád a odpouštět je projevem jedné lásky. Odpuštění bez lásky – bez upřímné, pravé lásky – je jenom vnějším aktem, slušností, je to jako „dunící kov“, který duní, místo aby vydával líbezný zvuk zvonu, jenž by volal do chrámu lásky, tj. do chrámu srdce člověka, ve kterém přebývá Bůh. Kdo totiž zachovává Boží slovo, v něm přebývá Bůh, „*přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek*“, říká Ježíš v evangeliu. Odpuštění se uskutečňuje právě v tomto místě – chrámu srdce – ve kterém přebývá Bůh. Mimo lásku není odpuštění, nýbrž pouze falsifikát odpuštění. Jak poznáme falsifikát odpuštění od pravého odpuštění? Rozdílnost je podobně jako u obrazu – mezi originálem a kopií. Originál namaloval sám autor, kopii někdo cizí. Originál odpuštění „namaloval“ sám Bůh, Ježíš Kristus na kříži – odpykáním hříchů za každého z nás. A skrze kříž a vzkříšení tento obraz vtiskl do našeho srdce. Jak učí katechismus podle Bible: „*člověk je obrazem a podobou Boha*“. Je obrazem Boha, protože vyšel ze Stvořitelových rukou Božích. A je mu připodobněn, stává se mu podobným skrze milosrdenství. Když je s Kristem, je s ním sjednocen na kříži a získává odpuštění pro sebe sama i proto, aby je daroval dál – svému bratru a sestře. Pravé odpuštění je dar, který je jednak přijat od Boha a jednak je dáván bližnímu. Falešné odpuštění není darem pro druhého, ale jenom subjektivním zájmem aby se uspořádaly vztahy, aby byl klid, apod.

Kdy člověk dává dar odpuštění bližnímu? Tehdy, kdy zbořil všechny překážky, zábrany, zákopy, závory, zátarasy, bariéry, barikády a přehrady na cestě k bližnímu. Prostě všechno... Jednou z velmi častých překážek vůči bližnímu je předsudek. Předsudek je vlastně akt nelásky, je to radikalizovaný úsudek o bližním, který je v srdci člověka skrze sebelásku a radikalizování odsouzení bližního. Pokud ve vztahu k bližnímu, když mu máš odpustit, když ti ublížil, vítězí tvoje já, tak mu nedáváš dar

pravého odpuštění, protože tento dar nevychází z lásky od Boha, ale pouze z jiných – tvých – zájmů. Nepřítel Boží se nesnaží o nic jiného, než o to, aby narušil, přerušil, pokazil, oslabil, převal a ukončil tvůj vztah vůči Bohu a vůči bližnímu. Využívá k tomu křehké lidské přirozenosti – tolik zranitelné, že je jí vlastní udělat si předsudek, zaujatost, předpojetí vůči bližnímu a tento úsudek v sobě radikalizovat do odsouzení, zábran, bariér ve vztahu k druhému člověku. Není možné překonat tyto vybudované bariéry, tuto neschopnost lásky a neschopnost odpuštění, pokud nevstoupíme v pokoře do existence druhého člověka, nestaneme se pokornými, nepokloníme se Dítěti Ježíši, jehož narození budeme v brzké době oslavovat. Ovšem pokoru nezískáme bez toho, aniž bychom prosili Ježíše. Pokora je dar Boží, za který je třeba se modlit. Ten, kdo odpouští, dělá zkušenost s něžností Pána, nese tento znak lásky ve svém srdci a Bůh se ho dotýká, takže může i v tomto světě, který je často pouští bez Boha, zpívat s anděly jako v nebi: *„Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.“* Komu bylo odpuštěno a kdo odpouští, zakouší Boží lásku a jeho odpovědí je ještě větší láska. Říká přeci Ježíš: *„komu se více odpouští, ten více miluje.“* Pravost nebo falešnost lásky k Bohu se pozná na odpuštění. To je ten lakmusový papírek, který ukazuje, rozpozná, rozlišuje pravdivost naší víry a skutečnost toho, že jsi křesťanem, že náležíš Kristu, který prosil Nebeského Otce na kříži: *„Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“* Mít rád a promíjet, jak říká Svätý otec, nesmí být jenom nahodilou záležitostí, ale konstantní veličinou tepu našeho srdce, tepu křesťanské víry.

Katecheze o Božím milosrdenství jsou k nalezení na: <http://spolotcepia.signalny.cz/katecheze.php>

III. Milosrdenství – znamení naší důvěry

Svatý otec František při poslední audienci připomněl, že:

*„... milosrdenství a odpuštění nesmějí zůstat krásnými slovy, nýbrž denně se mají uskutečňovat. **Mít rád a promíjet** je konkrétní a viditelné znamení toho, že víra proměnila naše srdce a umožňuje samotnému Božímu životu, aby se v nás vyjádřil. Tento životní program nezná přestávku či výjimku, ale žene nás, abychom šli stále neúnavně dál s jistotou, že jsme podporováni otcovskou přítomností Boha.“* (G.A. 16. 12. 2015).

Shrneme-li myšlenku Svatého otce, říká, že program v Roce milosrdenství a v celém našem životě má být konkrétní a má být viditelným znamením. Toto viditelné znamení je „mít rád a promíjet“. Jsou to dvě věci, které jsou od sebe neoddelitelné. Kdo nemá rád, kdo nemiluje, nedokáže ani promíjet, odpouštět. Mít rád a odpouštět je projevem jedné lásky. Odpuštění bez lásky – bez upřímné, pravé lásky – je jenom vnějším aktem, slušností, je to jako „dunící kov“, který duní, místo aby vydával líbezný zvuk zvonu, jenž by volal do chrámu lásky, tj. do chrámu srdce člověka, ve kterém přebývá Bůh. Kdo totiž zachovává Boží slovo, v něm přebývá Bůh, „*přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek*“, říká Ježíš v evangeliu. Odpuštění se uskutečňuje právě v tomto místě – chrámu srdce – ve kterém přebývá Bůh. Mimo lásku není odpuštění, nýbrž pouze falsifikát odpuštění. Jak poznáme falsifikát odpuštění od pravého odpuštění? Rozdílnost je podobně jako u obrazu – mezi originálem a kopií. Originál namaloval sám autor, kopii někdo cizí. Originál odpuštění „namaloval“ sám Bůh, Ježíš Kristus na kříži – odpykáním hříchů za každého z nás. A skrze kříž a vzkříšení tento obraz vtiskl do našeho srdce. Jak učí katechismus podle Bible: „*člověk je obrazem a podobou Boha*“. Je obrazem Boha, protože vyšel ze Stvořitelových rukou Božích. A je mu připodobněn, stává se mu podobným skrze milosrdenství. Když je s Kristem, je s ním sjednocen na kříži a získává odpuštění pro sebe sama i proto, aby je daroval dál – svému bratru a sestře. Pravé odpuštění je dar, který je jednak přijat od Boha a jednak je dáván bližnímu. Falešné odpuštění není darem pro druhého, ale jenom subjektivním zájmem aby se uspořádaly vztahy, aby byl klid, apod.

Kdy člověk dává dar odpuštění bližnímu? Tehdy, kdy zbořil všechny překážky, zábrany, zákopy, závory, zátarasy, bariéry, barikády a přehrady na cestě k bližnímu. Prostě všechno... Jednou z velmi častých překážek vůči bližnímu je předsudek. Předsudek je vlastně akt nelásky, je to radikalizovaný úsudek o bližním, který je v srdci člověka skrze sebelásku a radikalizování odsouzení bližního. Pokud ve vztahu k bližnímu, když mu máš odpustit, když ti ublížil, vítězí tvoje já, tak mu nedáváš dar

pravého odpuštění, protože tento dar nevychází z lásky od Boha, ale pouze z jiných – tvých – zájmů. Nepřítel Boží se nesnaží o nic jiného, než o to, aby narušil, přerušil, pokazil, oslabil, převal a ukončil tvůj vztah vůči Bohu a vůči bližnímu. Využívá k tomu křehké lidské přirozenosti – tolik zranitelné, že je jí vlastní udělat si předsudek, zaujatost, předpojetí vůči bližnímu a tento úsudek v sobě radikalizovat do odsouzení, zábran, bariér ve vztahu k druhému člověku. Není možné překonat tyto vybudované bariéry, tuto neschopnost lásky a neschopnost odpuštění, pokud nevstoupíme v pokoře do existence druhého člověka, nestaneme se pokornými, nepokloníme se Dítěti Ježíši, jehož narození budeme v brzké době oslavovat. Ovšem pokoru nezískáme bez toho, aniž bychom prosili Ježíše. Pokora je dar Boží, za který je třeba se modlit. Ten, kdo odpouští, dělá zkušenost s něžností Pána, nese tento znak lásky ve svém srdci a Bůh se ho dotýká, takže může i v tomto světě, který je často pouští bez Boha, zpívat s anděly jako v nebi: *„Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.“* Komu bylo odpuštěno a kdo odpouští, zakouší Boží lásku a jeho odpovědí je ještě větší láska. Říká přeci Ježíš: *„komu se více odpouští, ten více miluje.“* Pravost nebo falešnost lásky k Bohu se pozná na odpuštění. To je ten lakmusový papírek, který ukazuje, rozpozná, rozlišuje pravdivost naší víry a skutečnost toho, že jsi křesťanem, že náležíš Kristu, který prosil Nebeského Otce na kříži: *„Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“* Mít rád a promíjet, jak říká Svätý otec, nesmí být jenom nahodilou záležitostí, ale konstantní veličinou tepu našeho srdce, tepu křesťanské víry.

Katecheze o Božím milosrdenství jsou k nalezení na: <http://spolotcepia.signalny.cz/katecheze.php>

III. Milosrdenství – znamení naší důvěry

Svatý otec František při poslední audienci připomněl, že:

*„... milosrdenství a odpuštění nesmějí zůstat krásnými slovy, nýbrž denně se mají uskutečňovat. **Mít rád a promíjet** je konkrétní a viditelné znamení toho, že víra proměnila naše srdce a umožňuje samotnému Božímu životu, aby se v nás vyjádřil. Tento životní program nezná přestávku či výjimku, ale žene nás, abychom šli stále neúnavně dál s jistotou, že jsme podporováni otcovskou přítomností Boha.“* (G.A. 16. 12. 2015).

Shrneme-li myšlenku Svatého otce, říká, že program v Roce milosrdenství a v celém našem životě má být konkrétní a má být viditelným znamením. Toto viditelné znamení je „mít rád a promíjet“. Jsou to dvě věci, které jsou od sebe neoddelitelné. Kdo nemá rád, kdo nemiluje, nedokáže ani promíjet, odpouštět. Mít rád a odpouštět je projevem jedné lásky. Odpuštění bez lásky – bez upřímné, pravé lásky – je jenom vnějším aktem, slušností, je to jako „dunící kov“, který duní, místo aby vydával líbezný zvuk zvonu, jenž by volal do chrámu lásky, tj. do chrámu srdce člověka, ve kterém přebývá Bůh. Kdo totiž zachovává Boží slovo, v něm přebývá Bůh, „*přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek*“, říká Ježíš v evangeliu. Odpuštění se uskutečňuje právě v tomto místě – chrámu srdce – ve kterém přebývá Bůh. Mimo lásku není odpuštění, nýbrž pouze falsifikát odpuštění. Jak poznáme falsifikát odpuštění od pravého odpuštění? Rozdílnost je podobně jako u obrazu – mezi originálem a kopií. Originál namaloval sám autor, kopii někdo cizí. Originál odpuštění „namaloval“ sám Bůh, Ježíš Kristus na kříži – odpykáním hříchů za každého z nás. A skrze kříž a vzkříšení tento obraz vtiskl do našeho srdce. Jak učí katechismus podle Bible: „*člověk je obrazem a podobou Boha*“. Je obrazem Boha, protože vyšel ze Stvořitelových rukou Božích. A je mu připodobněn, stává se mu podobným skrze milosrdenství. Když je s Kristem, je s ním sjednocen na kříži a získává odpuštění pro sebe sama i proto, aby je daroval dál – svému bratru a sestře. Pravé odpuštění je dar, který je jednak přijat od Boha a jednak je dáván bližnímu. Falešné odpuštění není darem pro druhého, ale jenom subjektivním zájmem aby se uspořádaly vztahy, aby byl klid, apod.

Kdy člověk dává dar odpuštění bližnímu? Tehdy, kdy zbořil všechny překážky, zábrany, zákopy, závory, zátarasy, bariéry, barikády a přehrady na cestě k bližnímu. Prostě všechno... Jednou z velmi častých překážek vůči bližnímu je předsudek. Předsudek je vlastně akt nelásky, je to radikalizovaný úsudek o bližním, který je v srdci člověka skrze sebelásku a radikalizování odsouzení bližního. Pokud ve vztahu k bližnímu, když mu máš odpustit, když ti ublížil, vítězí tvoje já, tak mu nedáváš dar

pravého odpuštění, protože tento dar nevychází z lásky od Boha, ale pouze z jiných – tvých – zájmů. Nepřítel Boží se nesnaží o nic jiného, než o to, aby narušil, přerušil, pokazil, oslabil, převal a ukončil tvůj vztah vůči Bohu a vůči bližnímu. Využívá k tomu křehké lidské přirozenosti – tolik zranitelné, že je jí vlastní udělat si předsudek, zaujatost, předpojetí vůči bližnímu a tento úsudek v sobě radikalizovat do odsouzení, zábran, bariér ve vztahu k druhému člověku. Není možné překonat tyto vybudované bariéry, tuto neschopnost lásky a neschopnost odpuštění, pokud nevstoupíme v pokoře do existence druhého člověka, nestaneme se pokornými, nepokloníme se Dítěti Ježíši, jehož narození budeme v brzké době oslavovat. Ovšem pokoru nezískáme bez toho, aniž bychom prosili Ježíše. Pokora je dar Boží, za který je třeba se modlit. Ten, kdo odpouští, dělá zkušenost s něžností Pána, nese tento znak lásky ve svém srdci a Bůh se ho dotýká, takže může i v tomto světě, který je často pouští bez Boha, zpívat s anděly jako v nebi: *„Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.“* Komu bylo odpuštěno a kdo odpouští, zakouší Boží lásku a jeho odpovědí je ještě větší láska. Říká přeci Ježíš: *„komu se více odpouští, ten více miluje.“* Pravost nebo falešnost lásky k Bohu se pozná na odpuštění. To je ten lakmusový papírek, který ukazuje, rozpozná, rozlišuje pravdivost naší víry a skutečnost toho, že jsi křesťanem, že náležíš Kristu, který prosil Nebeského Otce na kříži: *„Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“* Mít rád a promíjet, jak říká Svätý otec, nesmí být jenom nahodilou záležitostí, ale konstantní veličinou tepu našeho srdce, tepu křesťanské víry.

Katecheze o Božím milosrdenství jsou k nalezení na: <http://spolotcepia.signalny.cz/katecheze.php>

III. Milosrdenství – znamení naší důvěry

Svatý otec František při poslední audienci připomněl, že:

*„... milosrdenství a odpuštění nesmějí zůstat krásnými slovy, nýbrž denně se mají uskutečňovat. **Mít rád a promíjet** je konkrétní a viditelné znamení toho, že víra proměnila naše srdce a umožňuje samotnému Božímu životu, aby se v nás vyjádřil. Tento životní program nezná přestávku či výjimku, ale žene nás, abychom šli stále neúnavně dál s jistotou, že jsme podporováni otcovskou přítomností Boha.“* (G.A. 16. 12. 2015).

Shrneme-li myšlenku Svatého otce, říká, že program v Roce milosrdenství a v celém našem životě má být konkrétní a má být viditelným znamením. Toto viditelné znamení je „mít rád a promíjet“. Jsou to dvě věci, které jsou od sebe neoddelitelné. Kdo nemá rád, kdo nemiluje, nedokáže ani promíjet, odpouštět. Mít rád a odpouštět je projevem jedné lásky. Odpuštění bez lásky – bez upřímné, pravé lásky – je jenom vnějším aktem, slušností, je to jako „dunící kov“, který duní, místo aby vydával líbezný zvuk zvonu, jenž by volal do chrámu lásky, tj. do chrámu srdce člověka, ve kterém přebývá Bůh. Kdo totiž zachovává Boží slovo, v něm přebývá Bůh, „*přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek*“, říká Ježíš v evangeliu. Odpuštění se uskutečňuje právě v tomto místě – chrámu srdce – ve kterém přebývá Bůh. Mimo lásku není odpuštění, nýbrž pouze falsifikát odpuštění. Jak poznáme falsifikát odpuštění od pravého odpuštění? Rozdílnost je podobně jako u obrazu – mezi originálem a kopií. Originál namaloval sám autor, kopii někdo cizí. Originál odpuštění „namaloval“ sám Bůh, Ježíš Kristus na kříži – odpykáním hříchů za každého z nás. A skrze kříž a vzkříšení tento obraz vtiskl do našeho srdce. Jak učí katechismus podle Bible: „*člověk je obrazem a podobou Boha*“. Je obrazem Boha, protože vyšel ze Stvořitelových rukou Božích. A je mu připodobněn, stává se mu podobným skrze milosrdenství. Když je s Kristem, je s ním sjednocen na kříži a získává odpuštění pro sebe sama i proto, aby je daroval dál – svému bratru a sestře. Pravé odpuštění je dar, který je jednak přijat od Boha a jednak je dáván bližnímu. Falešné odpuštění není darem pro druhého, ale jenom subjektivním zájmem aby se uspořádaly vztahy, aby byl klid, apod.

Kdy člověk dává dar odpuštění bližnímu? Tehdy, kdy zbořil všechny překážky, zábrany, zákopy, závory, zátarasy, bariéry, barikády a přehrady na cestě k bližnímu. Prostě všechno... Jednou z velmi častých překážek vůči bližnímu je předsudek. Předsudek je vlastně akt nelásky, je to radikalizovaný úsudek o bližním, který je v srdci člověka skrze sebelásku a radikalizování odsouzení bližního. Pokud ve vztahu k bližnímu, když mu máš odpustit, když ti ublížil, vítězí tvoje já, tak mu nedáváš dar

pravého odpuštění, protože tento dar nevychází z lásky od Boha, ale pouze z jiných – tvých – zájmů. Nepřítel Boží se nesnaží o nic jiného, než o to, aby narušil, přerušil, pokazil, oslabil, převal a ukončil tvůj vztah vůči Bohu a vůči bližnímu. Využívá k tomu křehké lidské přirozenosti – tolik zranitelné, že je jí vlastní udělat si předsudek, zaujatost, předpojetí vůči bližnímu a tento úsudek v sobě radikalizovat do odsouzení, zábran, bariér ve vztahu k druhému člověku. Není možné překonat tyto vybudované bariéry, tuto neschopnost lásky a neschopnost odpuštění, pokud nevstoupíme v pokoře do existence druhého člověka, nestaneme se pokornými, nepokloníme se Dítěti Ježíši, jehož narození budeme v brzké době oslavovat. Ovšem pokoru nezískáme bez toho, aniž bychom prosili Ježíše. Pokora je dar Boží, za který je třeba se modlit. Ten, kdo odpouští, dělá zkušenost s něžností Pána, nese tento znak lásky ve svém srdci a Bůh se ho dotýká, takže může i v tomto světě, který je často pouští bez Boha, zpívat s anděly jako v nebi: *„Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.“* Komu bylo odpuštěno a kdo odpouští, zakouší Boží lásku a jeho odpovědí je ještě větší láska. Říká přeci Ježíš: *„komu se více odpouští, ten více miluje.“* Pravost nebo falešnost lásky k Bohu se pozná na odpuštění. To je ten lakmusový papírek, který ukazuje, rozpozná, rozlišuje pravdivost naší víry a skutečnost toho, že jsi křesťanem, že náležíš Kristu, který prosil Nebeského Otce na kříži: *„Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“* Mít rád a promíjet, jak říká Svätý otec, nesmí být jenom nahodilou záležitostí, ale konstantní veličinou tepu našeho srdce, tepu křesťanské víry.

Katecheze o Božím milosrdenství jsou k nalezení na: <http://spolotcepia.signaly.cz/katecheze.php>

III. Milosrdenství – znamení naší důvěry

Svatý otec František při poslední audienci připomněl, že:

*„... milosrdenství a odpuštění nesmějí zůstat krásnými slovy, nýbrž denně se mají uskutečňovat. **Mít rád a promíjet** je konkrétní a viditelné znamení toho, že víra proměnila naše srdce a umožňuje samotnému Božímu životu, aby se v nás vyjádřil. Tento životní program nezná přestávku či výjimku, ale žene nás, abychom šli stále neúnavně dál s jistotou, že jsme podporováni otcovskou přítomností Boha.“* (G.A. 16. 12. 2015).

Shrneme-li myšlenku Svatého otce, říká, že program v Roce milosrdenství a v celém našem životě má být konkrétní a má být viditelným znamením. Toto viditelné znamení je „mít rád a promíjet“. Jsou to dvě věci, které jsou od sebe neoddelitelné. Kdo nemá rád, kdo nemiluje, nedokáže ani promíjet, odpouštět. Mít rád a odpouštět je projevem jedné lásky. Odpuštění bez lásky – bez upřímné, pravé lásky – je jenom vnějším aktem, slušností, je to jako „dunící kov“, který duní, místo aby vydával líbezný zvuk zvonu, jenž by volal do chrámu lásky, tj. do chrámu srdce člověka, ve kterém přebývá Bůh. Kdo totiž zachovává Boží slovo, v něm přebývá Bůh, „*přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek*“, říká Ježíš v evangeliu. Odpuštění se uskutečňuje právě v tomto místě – chrámu srdce – ve kterém přebývá Bůh. Mimo lásku není odpuštění, nýbrž pouze falsifikát odpuštění. Jak poznáme falsifikát odpuštění od pravého odpuštění? Rozdílnost je podobně jako u obrazu – mezi originálem a kopií. Originál namaloval sám autor, kopii někdo cizí. Originál odpuštění „namaloval“ sám Bůh, Ježíš Kristus na kříži – odpykáním hříchů za každého z nás. A skrze kříž a vzkříšení tento obraz vtiskl do našeho srdce. Jak učí katechismus podle Bible: „*člověk je obrazem a podobou Boha*“. Je obrazem Boha, protože vyšel ze Stvořitelových rukou Božích. A je mu připodobněn, stává se mu podobným skrze milosrdenství. Když je s Kristem, je s ním sjednocen na kříži a získává odpuštění pro sebe sama i proto, aby je daroval dál – svému bratru a sestře. Pravé odpuštění je dar, který je jednak přijat od Boha a jednak je dáván bližnímu. Falešné odpuštění není darem pro druhého, ale jenom subjektivním zájmem aby se uspořádaly vztahy, aby byl klid, apod.

Kdy člověk dává dar odpuštění bližnímu? Tehdy, kdy zbořil všechny překážky, zábrany, zákopy, závory, zátarasy, bariéry, barikády a přehrady na cestě k bližnímu. Prostě všechno... Jednou z velmi častých překážek vůči bližnímu je předsudek. Předsudek je vlastně akt nelásky, je to radikalizovaný úsudek o bližním, který je v srdci člověka skrze sebelásku a radikalizování odsouzení bližního. Pokud ve vztahu k bližnímu, když mu máš odpustit, když ti ublížil, vítězí tvoje já, tak mu nedáváš dar

pravého odpuštění, protože tento dar nevychází z lásky od Boha, ale pouze z jiných – tvých – zájmů. Nepřítel Boží se nesnaží o nic jiného, než o to, aby narušil, přerušil, pokazil, oslabil, převal a ukončil tvůj vztah vůči Bohu a vůči bližnímu. Využívá k tomu křehké lidské přirozenosti – tolik zranitelné, že je jí vlastní udělat si předsudek, zaujatost, předpojetí vůči bližnímu a tento úsudek v sobě radikalizovat do odsouzení, zábran, bariér ve vztahu k druhému člověku. Není možné překonat tyto vybudované bariéry, tuto neschopnost lásky a neschopnost odpuštění, pokud nevstoupíme v pokoře do existence druhého člověka, nestaneme se pokornými, nepokloníme se Dítěti Ježíši, jehož narození budeme v brzké době oslavovat. Ovšem pokoru nezískáme bez toho, aniž bychom prosili Ježíše. Pokora je dar Boží, za který je třeba se modlit. Ten, kdo odpouští, dělá zkušenost s něžností Pána, nese tento znak lásky ve svém srdci a Bůh se ho dotýká, takže může i v tomto světě, který je často pouští bez Boha, zpívat s anděly jako v nebi: *„Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.“* Komu bylo odpuštěno a kdo odpouští, zakouší Boží lásku a jeho odpovědí je ještě větší láska. Říká přeci Ježíš: *„komu se více odpouští, ten více miluje.“* Pravost nebo falešnost lásky k Bohu se pozná na odpuštění. To je ten lakmusový papírek, který ukazuje, rozpozná, rozlišuje pravdivost naší víry a skutečnost toho, že jsi křesťanem, že náležíš Kristu, který prosil Nebeského Otce na kříži: *„Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“* Mít rád a promíjet, jak říká Svätý otec, nesmí být jenom nahodilou záležitostí, ale konstantní veličinou tepu našeho srdce, tepu křesťanské víry.

Katecheze o Božím milosrdenství jsou k nalezení na: <http://spolotcepia.signaly.cz/katecheze.php>

III. Milosrdenství – znamení naší důvěry

Svatý otec František při poslední audienci připomněl, že:

*„... milosrdenství a odpuštění nesmějí zůstat krásnými slovy, nýbrž denně se mají uskutečňovat. **Mít rád a promíjet** je konkrétní a viditelné znamení toho, že víra proměnila naše srdce a umožňuje samotnému Božímu životu, aby se v nás vyjádřil. Tento životní program nezná přestávku či výjimku, ale žene nás, abychom šli stále neúnavně dál s jistotou, že jsme podporováni otcovskou přítomností Boha.“* (G.A. 16. 12. 2015).

Shrneme-li myšlenku Svatého otce, říká, že program v Roce milosrdenství a v celém našem životě má být konkrétní a má být viditelným znamením. Toto viditelné znamení je „mít rád a promíjet“. Jsou to dvě věci, které jsou od sebe neoddelitelné. Kdo nemá rád, kdo nemiluje, nedokáže ani promíjet, odpouštět. Mít rád a odpouštět je projevem jedné lásky. Odpuštění bez lásky – bez upřímné, pravé lásky – je jenom vnějším aktem, slušností, je to jako „dunící kov“, který duní, místo aby vydával líbezný zvuk zvonu, jenž by volal do chrámu lásky, tj. do chrámu srdce člověka, ve kterém přebývá Bůh. Kdo totiž zachovává Boží slovo, v něm přebývá Bůh, „*přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek*“, říká Ježíš v evangeliu. Odpuštění se uskutečňuje právě v tomto místě – chrámu srdce – ve kterém přebývá Bůh. Mimo lásku není odpuštění, nýbrž pouze falsifikát odpuštění. Jak poznáme falsifikát odpuštění od pravého odpuštění? Rozdílnost je podobně jako u obrazu – mezi originálem a kopií. Originál namaloval sám autor, kopii někdo cizí. Originál odpuštění „namaloval“ sám Bůh, Ježíš Kristus na kříži – odpykáním hříchů za každého z nás. A skrze kříž a vzkříšení tento obraz vtiskl do našeho srdce. Jak učí katechismus podle Bible: „*člověk je obrazem a podobou Boha*“. Je obrazem Boha, protože vyšel ze Stvořitelových rukou Božích. A je mu připodobněn, stává se mu podobným skrze milosrdenství. Když je s Kristem, je s ním sjednocen na kříži a získává odpuštění pro sebe sama i proto, aby je daroval dál – svému bratru a sestře. Pravé odpuštění je dar, který je jednak přijat od Boha a jednak je dáván bližnímu. Falešné odpuštění není darem pro druhého, ale jenom subjektivním zájmem aby se uspořádaly vztahy, aby byl klid, apod.

Kdy člověk dává dar odpuštění bližnímu? Tehdy, kdy zbořil všechny překážky, zábrany, zákopy, závory, zátarasy, bariéry, barikády a přehrady na cestě k bližnímu. Prostě všechno... Jednou z velmi častých překážek vůči bližnímu je předsudek. Předsudek je vlastně akt nelásky, je to radikalizovaný úsudek o bližním, který je v srdci člověka skrze sebelásku a radikalizování odsouzení bližního. Pokud ve vztahu k bližnímu, když mu máš odpustit, když ti ublížil, vítězí tvoje já, tak mu nedáváš dar

pravého odpuštění, protože tento dar nevychází z lásky od Boha, ale pouze z jiných – tvých – zájmů. Nepřítel Boží se nesnaží o nic jiného, než o to, aby narušil, přerušil, pokazil, oslabil, převal a ukončil tvůj vztah vůči Bohu a vůči bližnímu. Využívá k tomu křehké lidské přirozenosti – tolik zranitelné, že je jí vlastní udělat si předsudek, zaujatost, předpojetí vůči bližnímu a tento úsudek v sobě radikalizovat do odsouzení, zábran, bariér ve vztahu k druhému člověku. Není možné překonat tyto vybudované bariéry, tuto neschopnost lásky a neschopnost odpuštění, pokud nevstoupíme v pokoře do existence druhého člověka, nestaneme se pokornými, nepokloníme se Dítěti Ježíši, jehož narození budeme v brzké době oslavovat. Ovšem pokoru nezískáme bez toho, aniž bychom prosili Ježíše. Pokora je dar Boží, za který je třeba se modlit. Ten, kdo odpouští, dělá zkušenost s něžností Pána, nese tento znak lásky ve svém srdci a Bůh se ho dotýká, takže může i v tomto světě, který je často pouští bez Boha, zpívat s anděly jako v nebi: *„Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.“* Komu bylo odpuštěno a kdo odpouští, zakouší Boží lásku a jeho odpovědí je ještě větší láska. Říká přeci Ježíš: *„komu se více odpouští, ten více miluje.“* Pravost nebo falešnost lásky k Bohu se pozná na odpuštění. To je ten lakmusový papírek, který ukazuje, rozpozná, rozlišuje pravdivost naší víry a skutečnost toho, že jsi křesťanem, že náležíš Kristu, který prosil Nebeského Otce na kříži: *„Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“* Mít rád a promíjet, jak říká Svätý otec, nesmí být jenom nahodilou záležitostí, ale konstantní veličinou tepu našeho srdce, tepu křesťanské víry.

Katecheze o Božím milosrdenství jsou k nalezení na: <http://spolotcepia.signalny.cz/katecheze.php>

III. Milosrdenství – znamení naší důvěry

Svatý otec František při poslední audienci připomněl, že:

*„... milosrdenství a odpuštění nesmějí zůstat krásnými slovy, nýbrž denně se mají uskutečňovat. **Mít rád a promíjet** je konkrétní a viditelné znamení toho, že víra proměnila naše srdce a umožňuje samotnému Božímu životu, aby se v nás vyjádřil. Tento životní program nezná přestávku či výjimku, ale žene nás, abychom šli stále neúnavně dál s jistotou, že jsme podporováni otcovskou přítomností Boha.“* (G.A. 16. 12. 2015).

Shrneme-li myšlenku Svatého otce, říká, že program v Roce milosrdenství a v celém našem životě má být konkrétní a má být viditelným znamením. Toto viditelné znamení je „mít rád a promíjet“. Jsou to dvě věci, které jsou od sebe neoddelitelné. Kdo nemá rád, kdo nemiluje, nedokáže ani promíjet, odpouštět. Mít rád a odpouštět je projevem jedné lásky. Odpuštění bez lásky – bez upřímné, pravé lásky – je jenom vnějším aktem, slušností, je to jako „dunící kov“, který duní, místo aby vydával líbezný zvuk zvonu, jenž by volal do chrámu lásky, tj. do chrámu srdce člověka, ve kterém přebývá Bůh. Kdo totiž zachovává Boží slovo, v něm přebývá Bůh, „*přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek*“, říká Ježíš v evangeliu. Odpuštění se uskutečňuje právě v tomto místě – chrámu srdce – ve kterém přebývá Bůh. Mimo lásku není odpuštění, nýbrž pouze falsifikát odpuštění. Jak poznáme falsifikát odpuštění od pravého odpuštění? Rozdílnost je podobně jako u obrazu – mezi originálem a kopií. Originál namaloval sám autor, kopii někdo cizí. Originál odpuštění „namaloval“ sám Bůh, Ježíš Kristus na kříži – odpykáním hříchů za každého z nás. A skrze kříž a vzkříšení tento obraz vtiskl do našeho srdce. Jak učí katechismus podle Bible: „*člověk je obrazem a podobou Boha*“. Je obrazem Boha, protože vyšel ze Stvořitelových rukou Božích. A je mu připodobněn, stává se mu podobným skrze milosrdenství. Když je s Kristem, je s ním sjednocen na kříži a získává odpuštění pro sebe sama i proto, aby je daroval dál – svému bratru a sestře. Pravé odpuštění je dar, který je jednak přijat od Boha a jednak je dáván bližnímu. Falešné odpuštění není darem pro druhého, ale jenom subjektivním zájmem aby se uspořádaly vztahy, aby byl klid, apod.

Kdy člověk dává dar odpuštění bližnímu? Tehdy, kdy zbořil všechny překážky, zábrany, zákopy, závory, zatarasy, bariéry, barikády a přehrady na cestě k bližnímu. Prostě všechno... Jednou z velmi častých překážek vůči bližnímu je předsudek. Předsudek je vlastně akt nelásky, je to radikalizovaný úsudek o bližním, který je v srdci člověka skrze sebelásku a radikalizování odsouzení bližního. Pokud ve vztahu k bližnímu, když mu máš odpustit, když ti ublížil, vítězí tvoje já, tak mu nedáváš dar

pravého odpuštění, protože tento dar nevychází z lásky od Boha, ale pouze z jiných – tvých – zájmů. Nepřítel Boží se nesnaží o nic jiného, než o to, aby narušil, přerušil, pokazil, oslabil, převal a ukončil tvůj vztah vůči Bohu a vůči bližnímu. Využívá k tomu křehké lidské přirozenosti – tolik zranitelné, že je jí vlastní udělat si předsudek, zaujatost, předpojetí vůči bližnímu a tento úsudek v sobě radikalizovat do odsouzení, zábran, bariér ve vztahu k druhému člověku. Není možné překonat tyto vybudované bariéry, tuto neschopnost lásky a neschopnost odpuštění, pokud nevstoupíme v pokoře do existence druhého člověka, nestaneme se pokornými, nepokloníme se Dítěti Ježíši, jehož narození budeme v brzké době oslavovat. Ovšem pokoru nezískáme bez toho, aniž bychom prosili Ježíše. Pokora je dar Boží, za který je třeba se modlit. Ten, kdo odpouští, dělá zkušenost s něžností Pána, nese tento znak lásky ve svém srdci a Bůh se ho dotýká, takže může i v tomto světě, který je často pouští bez Boha, zpívat s anděly jako v nebi: *„Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.“* Komu bylo odpuštěno a kdo odpouští, zakouší Boží lásku a jeho odpovědí je ještě větší láska. Říká přeci Ježíš: *„komu se více odpouští, ten více miluje.“* Pravost nebo falešnost lásky k Bohu se pozná na odpuštění. To je ten lakmusový papírek, který ukazuje, rozpozná, rozlišuje pravdivost naší víry a skutečnost toho, že jsi křesťanem, že náležíš Kristu, který prosil Nebeského Otce na kříži: *„Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“* Mít rád a promíjet, jak říká Svätý otec, nesmí být jenom nahodilou záležitostí, ale konstantní veličinou tepu našeho srdce, tepu křesťanské víry.

Katecheze o Božím milosrdenství jsou k nalezení na: <http://spolotcepia.signalny.cz/katecheze.php>

III. Milosrdenství – znamení naší důvěry

Svatý otec František při poslední audienci připomněl, že:

*„... milosrdenství a odpuštění nesmějí zůstat krásnými slovy, nýbrž denně se mají uskutečňovat. **Mít rád a promíjet** je konkrétní a viditelné znamení toho, že víra proměnila naše srdce a umožňuje samotnému Božímu životu, aby se v nás vyjádřil. Tento životní program nezná přestávku či výjimku, ale žene nás, abychom šli stále neúnavně dál s jistotou, že jsme podporováni otcovskou přítomností Boha.“* (G.A. 16. 12. 2015).

Shrneme-li myšlenku Svatého otce, říká, že program v Roce milosrdenství a v celém našem životě má být konkrétní a má být viditelným znamením. Toto viditelné znamení je „mít rád a promíjet“. Jsou to dvě věci, které jsou od sebe neoddelitelné. Kdo nemá rád, kdo nemiluje, nedokáže ani promíjet, odpouštět. Mít rád a odpouštět je projevem jedné lásky. Odpuštění bez lásky – bez upřímné, pravé lásky – je jenom vnějším aktem, slušností, je to jako „dunící kov“, který duní, místo aby vydával líbezný zvuk zvonu, jenž by volal do chrámu lásky, tj. do chrámu srdce člověka, ve kterém přebývá Bůh. Kdo totiž zachovává Boží slovo, v něm přebývá Bůh, „*přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek*“, říká Ježíš v evangeliu. Odpuštění se uskutečňuje právě v tomto místě – chrámu srdce – ve kterém přebývá Bůh. Mimo lásku není odpuštění, nýbrž pouze falsifikát odpuštění. Jak poznáme falsifikát odpuštění od pravého odpuštění? Rozdílnost je podobně jako u obrazu – mezi originálem a kopií. Originál namaloval sám autor, kopii někdo cizí. Originál odpuštění „namaloval“ sám Bůh, Ježíš Kristus na kříži – odpykáním hříchů za každého z nás. A skrze kříž a vzkříšení tento obraz vtiskl do našeho srdce. Jak učí katechismus podle Bible: „*člověk je obrazem a podobou Boha*“. Je obrazem Boha, protože vyšel ze Stvořitelových rukou Božích. A je mu připodobněn, stává se mu podobným skrze milosrdenství. Když je s Kristem, je s ním sjednocen na kříži a získává odpuštění pro sebe sama i proto, aby je daroval dál – svému bratru a sestře. Pravé odpuštění je dar, který je jednak přijat od Boha a jednak je dáván bližnímu. Falešné odpuštění není darem pro druhého, ale jenom subjektivním zájmem aby se uspořádaly vztahy, aby byl klid, apod.

Kdy člověk dává dar odpuštění bližnímu? Tehdy, kdy zbořil všechny překážky, zábrany, zákopy, závory, zátarasy, bariéry, barikády a přehrady na cestě k bližnímu. Prostě všechno... Jednou z velmi častých překážek vůči bližnímu je předsudek. Předsudek je vlastně akt nelásky, je to radikalizovaný úsudek o bližním, který je v srdci člověka skrze sebelásku a radikalizování odsouzení bližního. Pokud ve vztahu k bližnímu, když mu máš odpustit, když ti ublížil, vítězí tvoje já, tak mu nedáváš dar

pravého odpuštění, protože tento dar nevychází z lásky od Boha, ale pouze z jiných – tvých – zájmů. Nepřítel Boží se nesnaží o nic jiného, než o to, aby narušil, přerušil, pokazil, oslabil, převal a ukončil tvůj vztah vůči Bohu a vůči bližnímu. Využívá k tomu křehké lidské přirozenosti – tolik zranitelné, že je jí vlastní udělat si předsudek, zaujatost, předpojetí vůči bližnímu a tento úsudek v sobě radikalizovat do odsouzení, zábran, bariér ve vztahu k druhému člověku. Není možné překonat tyto vybudované bariéry, tuto neschopnost lásky a neschopnost odpuštění, pokud nevstoupíme v pokoře do existence druhého člověka, nestaneme se pokornými, nepokloníme se Dítěti Ježíši, jehož narození budeme v brzké době oslavovat. Ovšem pokoru nezískáme bez toho, aniž bychom prosili Ježíše. Pokora je dar Boží, za který je třeba se modlit. Ten, kdo odpouští, dělá zkušenost s něžností Pána, nese tento znak lásky ve svém srdci a Bůh se ho dotýká, takže může i v tomto světě, který je často poustí bez Boha, zpívat s anděly jako v nebi: „*Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.*“ Komu bylo odpuštěno a kdo odpouští, zakouší Boží lásku a jeho odpovědí je ještě větší láska. Říká přeci Ježíš: „*komu se více odpouští, ten více miluje.*“ Pravost nebo falešnost lásky k Bohu se pozná na odpuštění. To je ten lakmusový papírek, který ukazuje, rozpozná, rozlišuje pravdivost naší víry a skutečnost toho, že jsi křesťanem, že náležíš Kristu, který prosil Nebeského Otce na kříži: „*Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.*“ Mít rád a promíjet, jak říká Svätý otec, nesmí být jenom nahodilou záležitostí, ale konstantní veličinou tepu našeho srdce, tepu křesťanské víry.

Katecheze o Božím milosrdenství jsou k nalezení na: <http://spolotcepia.signaly.cz/katecheze.php>

III. Milosrdenství – znamení naší důvěry

Svatý otec František při poslední audienci připomněl, že:

*„... milosrdenství a odpuštění nesmějí zůstat krásnými slovy, nýbrž denně se mají uskutečňovat. **Mít rád a promíjet** je konkrétní a viditelné znamení toho, že víra proměnila naše srdce a umožňuje samotnému Božímu životu, aby se v nás vyjádřil. Tento životní program nezná přestávku či výjimku, ale žene nás, abychom šli stále neúnavně dál s jistotou, že jsme podporováni otcovskou přítomností Boha.“* (G.A. 16. 12. 2015).

Shrneme-li myšlenku Svatého otce, říká, že program v Roce milosrdenství a v celém našem životě má být konkrétní a má být viditelným znamením. Toto viditelné znamení je „mít rád a promíjet“. Jsou to dvě věci, které jsou od sebe neoddelitelné. Kdo nemá rád, kdo nemiluje, nedokáže ani promíjet, odpouštět. Mít rád a odpouštět je projevem jedné lásky. Odpuštění bez lásky – bez upřímné, pravé lásky – je jenom vnějším aktem, slušností, je to jako „dunící kov“, který duní, místo aby vydával líbezný zvuk zvonu, jenž by volal do chrámu lásky, tj. do chrámu srdce člověka, ve kterém přebývá Bůh. Kdo totiž zachovává Boží slovo, v něm přebývá Bůh, „*přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek*“, říká Ježíš v evangeliu. Odpuštění se uskutečňuje právě v tomto místě – chrámu srdce – ve kterém přebývá Bůh. Mimo lásku není odpuštění, nýbrž pouze falsifikát odpuštění. Jak poznáme falsifikát odpuštění od pravého odpuštění? Rozdílnost je podobně jako u obrazu – mezi originálem a kopií. Originál namaloval sám autor, kopii někdo cizí. Originál odpuštění „namaloval“ sám Bůh, Ježíš Kristus na kříži – odpykáním hříchů za každého z nás. A skrze kříž a vzkříšení tento obraz vtiskl do našeho srdce. Jak učí katechismus podle Bible: „*člověk je obrazem a podobou Boha*“. Je obrazem Boha, protože vyšel ze Stvořitelových rukou Božích. A je mu připodobněn, stává se mu podobným skrze milosrdenství. Když je s Kristem, je s ním sjednocen na kříži a získává odpuštění pro sebe sama i proto, aby je daroval dál – svému bratru a sestře. Pravé odpuštění je dar, který je jednak přijat od Boha a jednak je dáván bližnímu. Falešné odpuštění není darem pro druhého, ale jenom subjektivním zájmem aby se uspořádaly vztahy, aby byl klid, apod.

Kdy člověk dává dar odpuštění bližnímu? Tehdy, kdy zbořil všechny překážky, zábrany, zákopy, závory, zátarasy, bariéry, barikády a přehrady na cestě k bližnímu. Prostě všechno... Jednou z velmi častých překážek vůči bližnímu je předsudek. Předsudek je vlastně akt nelásky, je to radikalizovaný úsudek o bližním, který je v srdci člověka skrze sebelásku a radikalizování odsouzení bližního. Pokud ve vztahu k bližnímu, když mu máš odpustit, když ti ublížil, vítězí tvoje já, tak mu nedáváš dar

pravého odpuštění, protože tento dar nevychází z lásky od Boha, ale pouze z jiných – tvých – zájmů. Nepřítel Boží se nesnaží o nic jiného, než o to, aby narušil, přerušil, pokazil, oslabil, převal a ukončil tvůj vztah vůči Bohu a vůči bližnímu. Využívá k tomu křehké lidské přirozenosti – tolik zranitelné, že je jí vlastní udělat si předsudek, zaujatost, předpojetí vůči bližnímu a tento úsudek v sobě radikalizovat do odsouzení, zábran, bariér ve vztahu k druhému člověku. Není možné překonat tyto vybudované bariéry, tuto neschopnost lásky a neschopnost odpuštění, pokud nevstoupíme v pokoře do existence druhého člověka, nestaneme se pokornými, nepokloníme se Dítěti Ježíši, jehož narození budeme v brzké době oslavovat. Ovšem pokoru nezískáme bez toho, aniž bychom prosili Ježíše. Pokora je dar Boží, za který je třeba se modlit. Ten, kdo odpouští, dělá zkušenost s něžností Pána, nese tento znak lásky ve svém srdci a Bůh se ho dotýká, takže může i v tomto světě, který je často pouští bez Boha, zpívat s anděly jako v nebi: „*Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.*“ Komu bylo odpuštěno a kdo odpouští, zakouší Boží lásku a jeho odpovědí je ještě větší láska. Říká přeci Ježíš: „*komu se více odpouští, ten více miluje.*“ Pravost nebo falešnost lásky k Bohu se pozná na odpuštění. To je ten lakmusový papírek, který ukazuje, rozpozná, rozlišuje pravdivost naší víry a skutečnost toho, že jsi křesťanem, že náležíš Kristu, který prosil Nebeského Otce na kříži: „*Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.*“ Mít rád a promíjet, jak říká Svätý otec, nesmí být jenom nahodilou záležitostí, ale konstantní veličinou tepu našeho srdce, tepu křesťanské víry.

Katecheze o Božím milosrdenství jsou k nalezení na: <http://spolotcepia.signalny.cz/katecheze.php>

III. Milosrdenství – znamení naší důvěry

Svatý otec František při poslední audienci připomněl, že:

*„... milosrdenství a odpuštění nesmějí zůstat krásnými slovy, nýbrž denně se mají uskutečňovat. **Mít rád a promíjet** je konkrétní a viditelné znamení toho, že víra proměnila naše srdce a umožňuje samotnému Božímu životu, aby se v nás vyjádřil. Tento životní program nezná přestávku či výjimku, ale žene nás, abychom šli stále neúnavně dál s jistotou, že jsme podporováni otcovskou přítomností Boha.“* (G.A. 16. 12. 2015).

Shrneme-li myšlenku Svatého otce, říká, že program v Roce milosrdenství a v celém našem životě má být konkrétní a má být viditelným znamením. Toto viditelné znamení je „mít rád a promíjet“. Jsou to dvě věci, které jsou od sebe neoddelitelné. Kdo nemá rád, kdo nemiluje, nedokáže ani promíjet, odpouštět. Mít rád a odpouštět je projevem jedné lásky. Odpuštění bez lásky – bez upřímné, pravé lásky – je jenom vnějším aktem, slušností, je to jako „dunící kov“, který duní, místo aby vydával líbezný zvuk zvonu, jenž by volal do chrámu lásky, tj. do chrámu srdce člověka, ve kterém přebývá Bůh. Kdo totiž zachovává Boží slovo, v něm přebývá Bůh, „*přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek*“, říká Ježíš v evangeliu. Odpuštění se uskutečňuje právě v tomto místě – chrámu srdce – ve kterém přebývá Bůh. Mimo lásku není odpuštění, nýbrž pouze falsifikát odpuštění. Jak poznáme falsifikát odpuštění od pravého odpuštění? Rozdílnost je podobně jako u obrazu – mezi originálem a kopií. Originál namaloval sám autor, kopii někdo cizí. Originál odpuštění „namaloval“ sám Bůh, Ježíš Kristus na kříži – odpykáním hříchů za každého z nás. A skrze kříž a vzkříšení tento obraz vtiskl do našeho srdce. Jak učí katechismus podle Bible: „*člověk je obrazem a podobou Boha*“. Je obrazem Boha, protože vyšel ze Stvořitelových rukou Božích. A je mu připodobněn, stává se mu podobným skrze milosrdenství. Když je s Kristem, je s ním sjednocen na kříži a získává odpuštění pro sebe sama i proto, aby je daroval dál – svému bratru a sestře. Pravé odpuštění je dar, který je jednak přijat od Boha a jednak je dáván bližnímu. Falešné odpuštění není darem pro druhého, ale jenom subjektivním zájmem aby se uspořádaly vztahy, aby byl klid, apod.

Kdy člověk dává dar odpuštění bližnímu? Tehdy, kdy zbořil všechny překážky, zábrany, zákopy, závory, zátarasy, bariéry, barikády a přehrady na cestě k bližnímu. Prostě všechno... Jednou z velmi častých překážek vůči bližnímu je předsudek. Předsudek je vlastně akt nelásky, je to radikalizovaný úsudek o bližním, který je v srdci člověka skrze sebelásku a radikalizování odsouzení bližního. Pokud ve vztahu k bližnímu, když mu máš odpustit, když ti ublížil, vítězí tvoje já, tak mu nedáváš dar

pravého odpuštění, protože tento dar nevychází z lásky od Boha, ale pouze z jiných – tvých – zájmů. Nepřítel Boží se nesnaží o nic jiného, než o to, aby narušil, přerušil, pokazil, oslabil, převal a ukončil tvůj vztah vůči Bohu a vůči bližnímu. Využívá k tomu křehké lidské přirozenosti – tolik zranitelné, že je jí vlastní udělat si předsudek, zaujatost, předpojetí vůči bližnímu a tento úsudek v sobě radikalizovat do odsouzení, zábran, bariér ve vztahu k druhému člověku. Není možné překonat tyto vybudované bariéry, tuto neschopnost lásky a neschopnost odpuštění, pokud nevstoupíme v pokoře do existence druhého člověka, nestaneme se pokornými, nepokloníme se Dítěti Ježíši, jehož narození budeme v brzké době oslavovat. Ovšem pokoru nezískáme bez toho, aniž bychom prosili Ježíše. Pokora je dar Boží, za který je třeba se modlit. Ten, kdo odpouští, dělá zkušenost s něžností Pána, nese tento znak lásky ve svém srdci a Bůh se ho dotýká, takže může i v tomto světě, který je často pouští bez Boha, zpívat s anděly jako v nebi: *„Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.“* Komu bylo odpuštěno a kdo odpouští, zakouší Boží lásku a jeho odpovědí je ještě větší láska. Říká přeci Ježíš: *„komu se více odpouští, ten více miluje.“* Pravost nebo falešnost lásky k Bohu se pozná na odpuštění. To je ten lakmusový papírek, který ukazuje, rozpozná, rozlišuje pravdivost naší víry a skutečnost toho, že jsi křesťanem, že náležíš Kristu, který prosil Nebeského Otce na kříži: *„Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“* Mít rád a promíjet, jak říká Svätý otec, nesmí být jenom nahodilou záležitostí, ale konstantní veličinou tepu našeho srdce, tepu křesťanské víry.

Katecheze o Božím milosrdenství jsou k nalezení na: <http://spolotcepia.signaly.cz/katecheze.php>

III. Milosrdenství – znamení naší důvěry

Svatý otec František při poslední audienci připomněl, že:

*„... milosrdenství a odpuštění nesmějí zůstat krásnými slovy, nýbrž denně se mají uskutečňovat. **Mít rád a promíjet** je konkrétní a viditelné znamení toho, že víra proměnila naše srdce a umožňuje samotnému Božímu životu, aby se v nás vyjádřil. Tento životní program nezná přestávku či výjimku, ale žene nás, abychom šli stále neúnavně dál s jistotou, že jsme podporováni otcovskou přítomností Boha.“* (G.A. 16. 12. 2015).

Shrneme-li myšlenku Svatého otce, říká, že program v Roce milosrdenství a v celém našem životě má být konkrétní a má být viditelným znamením. Toto viditelné znamení je „mít rád a promíjet“. Jsou to dvě věci, které jsou od sebe neoddelitelné. Kdo nemá rád, kdo nemiluje, nedokáže ani promíjet, odpouštět. Mít rád a odpouštět je projevem jedné lásky. Odpuštění bez lásky – bez upřímné, pravé lásky – je jenom vnějším aktem, slušností, je to jako „dunící kov“, který duní, místo aby vydával líbezný zvuk zvonu, jenž by volal do chrámu lásky, tj. do chrámu srdce člověka, ve kterém přebývá Bůh. Kdo totiž zachovává Boží slovo, v něm přebývá Bůh, „*přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek*“, říká Ježíš v evangeliu. Odpuštění se uskutečňuje právě v tomto místě – chrámu srdce – ve kterém přebývá Bůh. Mimo lásku není odpuštění, nýbrž pouze falsifikát odpuštění. Jak poznáme falsifikát odpuštění od pravého odpuštění? Rozdílnost je podobně jako u obrazu – mezi originálem a kopií. Originál namaloval sám autor, kopii někdo cizí. Originál odpuštění „namaloval“ sám Bůh, Ježíš Kristus na kříži – odpykáním hříchů za každého z nás. A skrze kříž a vzkříšení tento obraz vtiskl do našeho srdce. Jak učí katechismus podle Bible: „*člověk je obrazem a podobou Boha*“. Je obrazem Boha, protože vyšel ze Stvořitelových rukou Božích. A je mu připodobněn, stává se mu podobným skrze milosrdenství. Když je s Kristem, je s ním sjednocen na kříži a získává odpuštění pro sebe sama i proto, aby je daroval dál – svému bratru a sestře. Pravé odpuštění je dar, který je jednak přijat od Boha a jednak je dáván bližnímu. Falešné odpuštění není darem pro druhého, ale jenom subjektivním zájmem aby se uspořádaly vztahy, aby byl klid, apod.

Kdy člověk dává dar odpuštění bližnímu? Tehdy, kdy zbořil všechny překážky, zábrany, zákopy, závory, zátarasy, bariéry, barikády a přehrady na cestě k bližnímu. Prostě všechno... Jednou z velmi častých překážek vůči bližnímu je předsudek. Předsudek je vlastně akt nelásky, je to radikalizovaný úsudek o bližním, který je v srdci člověka skrze sebelásku a radikalizování odsouzení bližního. Pokud ve vztahu k bližnímu, když mu máš odpustit, když ti ublížil, vítězí tvoje já, tak mu nedáváš dar

pravého odpuštění, protože tento dar nevychází z lásky od Boha, ale pouze z jiných – tvých – zájmů. Nepřítel Boží se nesnaží o nic jiného, než o to, aby narušil, přerušil, pokazil, oslabil, převal a ukončil tvůj vztah vůči Bohu a vůči bližnímu. Využívá k tomu křehké lidské přirozenosti – tolik zranitelné, že je jí vlastní udělat si předsudek, zaujatost, předpojetí vůči bližnímu a tento úsudek v sobě radikalizovat do odsouzení, zábran, bariér ve vztahu k druhému člověku. Není možné překonat tyto vybudované bariéry, tuto neschopnost lásky a neschopnost odpuštění, pokud nevstoupíme v pokoře do existence druhého člověka, nestaneme se pokornými, nepokloníme se Dítěti Ježíši, jehož narození budeme v brzké době oslavovat. Ovšem pokoru nezískáme bez toho, aniž bychom prosili Ježíše. Pokora je dar Boží, za který je třeba se modlit. Ten, kdo odpouští, dělá zkušenost s něžností Pána, nese tento znak lásky ve svém srdci a Bůh se ho dotýká, takže může i v tomto světě, který je často pouští bez Boha, zpívat s anděly jako v nebi: *„Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.“* Komu bylo odpuštěno a kdo odpouští, zakouší Boží lásku a jeho odpovědí je ještě větší láska. Říká přeci Ježíš: *„komu se více odpouští, ten více miluje.“* Pravost nebo falešnost lásky k Bohu se pozná na odpuštění. To je ten lakmusový papírek, který ukazuje, rozpozná, rozlišuje pravdivost naší víry a skutečnost toho, že jsi křesťanem, že náležíš Kristu, který prosil Nebeského Otce na kříži: *„Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“* Mít rád a promíjet, jak říká Svätý otec, nesmí být jenom nahodilou záležitostí, ale konstantní veličinou tepu našeho srdce, tepu křesťanské víry.

Katecheze o Božím milosrdenství jsou k nalezení na: <http://spolotcepia.signaly.cz/katecheze.php>

III. Milosrdenství – znamení naší důvěry

Svatý otec František při poslední audienci připomněl, že:

*„... milosrdenství a odpuštění nesmějí zůstat krásnými slovy, nýbrž denně se mají uskutečňovat. **Mít rád a promíjet** je konkrétní a viditelné znamení toho, že víra proměnila naše srdce a umožňuje samotnému Božímu životu, aby se v nás vyjádřil. Tento životní program nezná přestávku či výjimku, ale žene nás, abychom šli stále neúnavně dál s jistotou, že jsme podporováni otcovskou přítomností Boha.“* (G.A. 16. 12. 2015).

Shrneme-li myšlenku Svatého otce, říká, že program v Roce milosrdenství a v celém našem životě má být konkrétní a má být viditelným znamením. Toto viditelné znamení je „mít rád a promíjet“. Jsou to dvě věci, které jsou od sebe neoddelitelné. Kdo nemá rád, kdo nemiluje, nedokáže ani promíjet, odpouštět. Mít rád a odpouštět je projevem jedné lásky. Odpuštění bez lásky – bez upřímné, pravé lásky – je jenom vnějším aktem, slušností, je to jako „dunící kov“, který duní, místo aby vydával líbezný zvuk zvonu, jenž by volal do chrámu lásky, tj. do chrámu srdce člověka, ve kterém přebývá Bůh. Kdo totiž zachovává Boží slovo, v něm přebývá Bůh, „*přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek*“, říká Ježíš v evangeliu. Odpuštění se uskutečňuje právě v tomto místě – chrámu srdce – ve kterém přebývá Bůh. Mimo lásku není odpuštění, nýbrž pouze falsifikát odpuštění. Jak poznáme falsifikát odpuštění od pravého odpuštění? Rozdílnost je podobně jako u obrazu – mezi originálem a kopií. Originál namaloval sám autor, kopii někdo cizí. Originál odpuštění „namaloval“ sám Bůh, Ježíš Kristus na kříži – odpykáním hříchů za každého z nás. A skrze kříž a vzkříšení tento obraz vtiskl do našeho srdce. Jak učí katechismus podle Bible: „*člověk je obrazem a podobou Boha*“. Je obrazem Boha, protože vyšel ze Stvořitelových rukou Božích. A je mu připodobněn, stává se mu podobným skrze milosrdenství. Když je s Kristem, je s ním sjednocen na kříži a získává odpuštění pro sebe sama i proto, aby je daroval dál – svému bratru a sestře. Pravé odpuštění je dar, který je jednak přijat od Boha a jednak je dáván bližnímu. Falešné odpuštění není darem pro druhého, ale jenom subjektivním zájmem aby se uspořádaly vztahy, aby byl klid, apod.

Kdy člověk dává dar odpuštění bližnímu? Tehdy, kdy zbořil všechny překážky, zábrany, zákopy, závory, zátarasy, bariéry, barikády a přehrady na cestě k bližnímu. Prostě všechno... Jednou z velmi častých překážek vůči bližnímu je předsudek. Předsudek je vlastně akt nelásky, je to radikalizovaný úsudek o bližním, který je v srdci člověka skrze sebelásku a radikalizování odsouzení bližního. Pokud ve vztahu k bližnímu, když mu máš odpustit, když ti ublížil, vítězí tvoje já, tak mu nedáváš dar

pravého odpuštění, protože tento dar nevychází z lásky od Boha, ale pouze z jiných – tvých – zájmů. Nepřítel Boží se nesnaží o nic jiného, než o to, aby narušil, přerušil, pokazil, oslabil, převal a ukončil tvůj vztah vůči Bohu a vůči bližnímu. Využívá k tomu křehké lidské přirozenosti – tolik zranitelné, že je jí vlastní udělat si předsudek, zaujatost, předpojetí vůči bližnímu a tento úsudek v sobě radikalizovat do odsouzení, zábran, bariér ve vztahu k druhému člověku. Není možné překonat tyto vybudované bariéry, tuto neschopnost lásky a neschopnost odpuštění, pokud nevstoupíme v pokoře do existence druhého člověka, nestaneme se pokornými, nepokloníme se Dítěti Ježíši, jehož narození budeme v brzké době oslavovat. Ovšem pokoru nezískáme bez toho, aniž bychom prosili Ježíše. Pokora je dar Boží, za který je třeba se modlit. Ten, kdo odpouští, dělá zkušenost s něžností Pána, nese tento znak lásky ve svém srdci a Bůh se ho dotýká, takže může i v tomto světě, který je často pouští bez Boha, zpívat s anděly jako v nebi: *„Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.“* Komu bylo odpuštěno a kdo odpouští, zakouší Boží lásku a jeho odpovědí je ještě větší láska. Říká přeci Ježíš: *„komu se více odpouští, ten více miluje.“* Pravost nebo falešnost lásky k Bohu se pozná na odpuštění. To je ten lakmusový papírek, který ukazuje, rozpozná, rozlišuje pravdivost naší víry a skutečnost toho, že jsi křesťanem, že náležíš Kristu, který prosil Nebeského Otce na kříži: *„Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“* Mít rád a promíjet, jak říká Svätý otec, nesmí být jenom nahodilou záležitostí, ale konstantní veličinou tepu našeho srdce, tepu křesťanské víry.

Katecheze o Božím milosrdenství jsou k nalezení na: <http://spolotcepia.signaly.cz/katecheze.php>

III. Milosrdenství – znamení naší důvěry

Svatý otec František při poslední audienci připomněl, že:

*„... milosrdenství a odpuštění nesmějí zůstat krásnými slovy, nýbrž denně se mají uskutečňovat. **Mít rád a promíjet** je konkrétní a viditelné znamení toho, že víra proměnila naše srdce a umožňuje samotnému Božímu životu, aby se v nás vyjádřil. Tento životní program nezná přestávku či výjimku, ale žene nás, abychom šli stále neúnavně dál s jistotou, že jsme podporováni otcovskou přítomností Boha.“* (G.A. 16. 12. 2015).

Shrneme-li myšlenku Svatého otce, říká, že program v Roce milosrdenství a v celém našem životě má být konkrétní a má být viditelným znamením. Toto viditelné znamení je „mít rád a promíjet“. Jsou to dvě věci, které jsou od sebe neoddelitelné. Kdo nemá rád, kdo nemiluje, nedokáže ani promíjet, odpouštět. Mít rád a odpouštět je projevem jedné lásky. Odpuštění bez lásky – bez upřímné, pravé lásky – je jenom vnějším aktem, slušností, je to jako „dunící kov“, který duní, místo aby vydával líbezný zvuk zvonu, jenž by volal do chrámu lásky, tj. do chrámu srdce člověka, ve kterém přebývá Bůh. Kdo totiž zachovává Boží slovo, v něm přebývá Bůh, „*přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek*“, říká Ježíš v evangeliu. Odpuštění se uskutečňuje právě v tomto místě – chrámu srdce – ve kterém přebývá Bůh. Mimo lásku není odpuštění, nýbrž pouze falsifikát odpuštění. Jak poznáme falsifikát odpuštění od pravého odpuštění? Rozdílnost je podobně jako u obrazu – mezi originálem a kopií. Originál namaloval sám autor, kopii někdo cizí. Originál odpuštění „namaloval“ sám Bůh, Ježíš Kristus na kříži – odpykáním hříchů za každého z nás. A skrze kříž a vzkříšení tento obraz vtiskl do našeho srdce. Jak učí katechismus podle Bible: „*člověk je obrazem a podobou Boha*“. Je obrazem Boha, protože vyšel ze Stvořitelových rukou Božích. A je mu připodobněn, stává se mu podobným skrze milosrdenství. Když je s Kristem, je s ním sjednocen na kříži a získává odpuštění pro sebe sama i proto, aby je daroval dál – svému bratru a sestře. Pravé odpuštění je dar, který je jednak přijat od Boha a jednak je dáván bližnímu. Falešné odpuštění není darem pro druhého, ale jenom subjektivním zájmem aby se uspořádaly vztahy, aby byl klid, apod.

Kdy člověk dává dar odpuštění bližnímu? Tehdy, kdy zbořil všechny překážky, zábrany, zákopy, závory, zatarasy, bariéry, barikády a přehrady na cestě k bližnímu. Prostě všechno... Jednou z velmi častých překážek vůči bližnímu je předsudek. Předsudek je vlastně akt nelásky, je to radikalizovaný úsudek o bližním, který je v srdci člověka skrze sebelásku a radikalizování odsouzení bližního. Pokud ve vztahu k bližnímu, když mu máš odpustit, když ti ublížil, vítězí tvoje já, tak mu nedáváš dar

pravého odpuštění, protože tento dar nevychází z lásky od Boha, ale pouze z jiných – tvých – zájmů. Nepřítel Boží se nesnaží o nic jiného, než o to, aby narušil, přerušil, pokazil, oslabil, převal a ukončil tvůj vztah vůči Bohu a vůči bližnímu. Využívá k tomu křehké lidské přirozenosti – tolik zranitelné, že je jí vlastní udělat si předsudek, zaujatost, předpojetí vůči bližnímu a tento úsudek v sobě radikalizovat do odsouzení, zábran, bariér ve vztahu k druhému člověku. Není možné překonat tyto vybudované bariéry, tuto neschopnost lásky a neschopnost odpuštění, pokud nevstoupíme v pokoře do existence druhého člověka, nestaneme se pokornými, nepokloníme se Dítěti Ježíši, jehož narození budeme v brzké době oslavovat. Ovšem pokoru nezískáme bez toho, aniž bychom prosili Ježíše. Pokora je dar Boží, za který je třeba se modlit. Ten, kdo odpouští, dělá zkušenost s něžností Pána, nese tento znak lásky ve svém srdci a Bůh se ho dotýká, takže může i v tomto světě, který je často pouští bez Boha, zpívat s anděly jako v nebi: *„Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.“* Komu bylo odpuštěno a kdo odpouští, zakouší Boží lásku a jeho odpovědí je ještě větší láska. Říká přeci Ježíš: *„komu se více odpouští, ten více miluje.“* Pravost nebo falešnost lásky k Bohu se pozná na odpuštění. To je ten lakmusový papírek, který ukazuje, rozpozná, rozlišuje pravdivost naší víry a skutečnost toho, že jsi křesťanem, že náležíš Kristu, který prosil Nebeského Otce na kříži: *„Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“* Mít rád a promíjet, jak říká Svätý otec, nesmí být jenom nahodilou záležitostí, ale konstantní veličinou tepu našeho srdce, tepu křesťanské víry.

Katecheze o Božím milosrdenství jsou k nalezení na: <http://spolotcepia.signaly.cz/katecheze.php>

III. Milosrdenství – znamení naší důvěry

Svatý otec František při poslední audienci připomněl, že:

*„... milosrdenství a odpuštění nesmějí zůstat krásnými slovy, nýbrž denně se mají uskutečňovat. **Mít rád a promíjet** je konkrétní a viditelné znamení toho, že víra proměnila naše srdce a umožňuje samotnému Božímu životu, aby se v nás vyjádřil. Tento životní program nezná přestávku či výjimku, ale žene nás, abychom šli stále neúnavně dál s jistotou, že jsme podporováni otcovskou přítomností Boha.“* (G.A. 16. 12. 2015).

Shrneme-li myšlenku Svatého otce, říká, že program v Roce milosrdenství a v celém našem životě má být konkrétní a má být viditelným znamením. Toto viditelné znamení je „mít rád a promíjet“. Jsou to dvě věci, které jsou od sebe neoddelitelné. Kdo nemá rád, kdo nemiluje, nedokáže ani promíjet, odpouštět. Mít rád a odpouštět je projevem jedné lásky. Odpuštění bez lásky – bez upřímné, pravé lásky – je jenom vnějším aktem, slušností, je to jako „dunící kov“, který duní, místo aby vydával líbezný zvuk zvonu, jenž by volal do chrámu lásky, tj. do chrámu srdce člověka, ve kterém přebývá Bůh. Kdo totiž zachovává Boží slovo, v něm přebývá Bůh, „*přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek*“, říká Ježíš v evangeliu. Odpuštění se uskutečňuje právě v tomto místě – chrámu srdce – ve kterém přebývá Bůh. Mimo lásku není odpuštění, nýbrž pouze falsifikát odpuštění. Jak poznáme falsifikát odpuštění od pravého odpuštění? Rozdílnost je podobně jako u obrazu – mezi originálem a kopií. Originál namaloval sám autor, kopii někdo cizí. Originál odpuštění „namaloval“ sám Bůh, Ježíš Kristus na kříži – odpykáním hříchů za každého z nás. A skrze kříž a vzkříšení tento obraz vtiskl do našeho srdce. Jak učí katechismus podle Bible: „*člověk je obrazem a podobou Boha*“. Je obrazem Boha, protože vyšel ze Stvořitelových rukou Božích. A je mu připodobněn, stává se mu podobným skrze milosrdenství. Když je s Kristem, je s ním sjednocen na kříži a získává odpuštění pro sebe sama i proto, aby je daroval dál – svému bratru a sestře. Pravé odpuštění je dar, který je jednak přijat od Boha a jednak je dáván bližnímu. Falešné odpuštění není darem pro druhého, ale jenom subjektivním zájmem aby se uspořádaly vztahy, aby byl klid, apod.

Kdy člověk dává dar odpuštění bližnímu? Tehdy, kdy zbořil všechny překážky, zábrany, zákopy, závory, zátarasy, bariéry, barikády a přehrady na cestě k bližnímu. Prostě všechno... Jednou z velmi častých překážek vůči bližnímu je předsudek. Předsudek je vlastně akt nelásky, je to radikalizovaný úsudek o bližním, který je v srdci člověka skrze sebelásku a radikalizování odsouzení bližního. Pokud ve vztahu k bližnímu, když mu máš odpustit, když ti ublížil, vítězí tvoje já, tak mu nedáváš dar

pravého odpuštění, protože tento dar nevychází z lásky od Boha, ale pouze z jiných – tvých – zájmů. Nepřítel Boží se nesnaží o nic jiného, než o to, aby narušil, přerušil, pokazil, oslabil, převal a ukončil tvůj vztah vůči Bohu a vůči bližnímu. Využívá k tomu křehké lidské přirozenosti – tolik zranitelné, že je jí vlastní udělat si předsudek, zaujatost, předpojetí vůči bližnímu a tento úsudek v sobě radikalizovat do odsouzení, zábran, bariér ve vztahu k druhému člověku. Není možné překonat tyto vybudované bariéry, tuto neschopnost lásky a neschopnost odpuštění, pokud nevstoupíme v pokoře do existence druhého člověka, nestaneme se pokornými, nepokloníme se Dítěti Ježíši, jehož narození budeme v brzké době oslavovat. Ovšem pokoru nezískáme bez toho, aniž bychom prosili Ježíše. Pokora je dar Boží, za který je třeba se modlit. Ten, kdo odpouští, dělá zkušenost s něžností Pána, nese tento znak lásky ve svém srdci a Bůh se ho dotýká, takže může i v tomto světě, který je často pouští bez Boha, zpívat s anděly jako v nebi: *„Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.“* Komu bylo odpuštěno a kdo odpouští, zakouší Boží lásku a jeho odpovědí je ještě větší láska. Říká přeci Ježíš: *„komu se více odpouští, ten více miluje.“* Pravost nebo falešnost lásky k Bohu se pozná na odpuštění. To je ten lakmusový papírek, který ukazuje, rozpozná, rozlišuje pravdivost naší víry a skutečnost toho, že jsi křesťanem, že náležíš Kristu, který prosil Nebeského Otce na kříži: *„Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“* Mít rád a promíjet, jak říká Svätý otec, nesmí být jenom nahodilou záležitostí, ale konstantní veličinou tepu našeho srdce, tepu křesťanské víry.

Katecheze o Božím milosrdenství jsou k nalezení na: <http://spolotcepia.signaly.cz/katecheze.php>

III. Milosrdenství – znamení naší důvěry

Svatý otec František při poslední audienci připomněl, že:

*„... milosrdenství a odpuštění nesmějí zůstat krásnými slovy, nýbrž denně se mají uskutečňovat. **Mít rád a promíjet** je konkrétní a viditelné znamení toho, že víra proměnila naše srdce a umožňuje samotnému Božímu životu, aby se v nás vyjádřil. Tento životní program nezná přestávku či výjimku, ale žene nás, abychom šli stále neúnavně dál s jistotou, že jsme podporováni otcovskou přítomností Boha.“* (G.A. 16. 12. 2015).

Shrneme-li myšlenku Svatého otce, říká, že program v Roce milosrdenství a v celém našem životě má být konkrétní a má být viditelným znamením. Toto viditelné znamení je „mít rád a promíjet“. Jsou to dvě věci, které jsou od sebe neoddelitelné. Kdo nemá rád, kdo nemiluje, nedokáže ani promíjet, odpouštět. Mít rád a odpouštět je projevem jedné lásky. Odpuštění bez lásky – bez upřímné, pravé lásky – je jenom vnějším aktem, slušností, je to jako „dunící kov“, který duní, místo aby vydával líbezný zvuk zvonu, jenž by volal do chrámu lásky, tj. do chrámu srdce člověka, ve kterém přebývá Bůh. Kdo totiž zachovává Boží slovo, v něm přebývá Bůh, „*přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek*“, říká Ježíš v evangeliu. Odpuštění se uskutečňuje právě v tomto místě – chrámu srdce – ve kterém přebývá Bůh. Mimo lásku není odpuštění, nýbrž pouze falsifikát odpuštění. Jak poznáme falsifikát odpuštění od pravého odpuštění? Rozdílnost je podobně jako u obrazu – mezi originálem a kopií. Originál namaloval sám autor, kopii někdo cizí. Originál odpuštění „namaloval“ sám Bůh, Ježíš Kristus na kříži – odpykáním hříchů za každého z nás. A skrze kříž a vzkříšení tento obraz vtiskl do našeho srdce. Jak učí katechismus podle Bible: „*člověk je obrazem a podobou Boha*“. Je obrazem Boha, protože vyšel ze Stvořitelových rukou Božích. A je mu připodobněn, stává se mu podobným skrze milosrdenství. Když je s Kristem, je s ním sjednocen na kříži a získává odpuštění pro sebe sama i proto, aby je daroval dál – svému bratru a sestře. Pravé odpuštění je dar, který je jednak přijat od Boha a jednak je dáván bližnímu. Falešné odpuštění není darem pro druhého, ale jenom subjektivním zájmem aby se uspořádaly vztahy, aby byl klid, apod.

Kdy člověk dává dar odpuštění bližnímu? Tehdy, kdy zbořil všechny překážky, zábrany, zákopy, závory, zátarasy, bariéry, barikády a přehrady na cestě k bližnímu. Prostě všechno... Jednou z velmi častých překážek vůči bližnímu je předsudek. Předsudek je vlastně akt nelásky, je to radikalizovaný úsudek o bližním, který je v srdci člověka skrze sebelásku a radikalizování odsouzení bližního. Pokud ve vztahu k bližnímu, když mu máš odpustit, když ti ublížil, vítězí tvoje já, tak mu nedáváš dar

pravého odpuštění, protože tento dar nevychází z lásky od Boha, ale pouze z jiných – tvých – zájmů. Nepřítel Boží se nesnaží o nic jiného, než o to, aby narušil, přerušil, pokazil, oslabil, převal a ukončil tvůj vztah vůči Bohu a vůči bližnímu. Využívá k tomu křehké lidské přirozenosti – tolik zranitelné, že je jí vlastní udělat si předsudek, zaujatost, předpojetí vůči bližnímu a tento úsudek v sobě radikalizovat do odsouzení, zábran, bariér ve vztahu k druhému člověku. Není možné překonat tyto vybudované bariéry, tuto neschopnost lásky a neschopnost odpuštění, pokud nevstoupíme v pokoře do existence druhého člověka, nestaneme se pokornými, nepokloníme se Dítěti Ježíši, jehož narození budeme v brzké době oslavovat. Ovšem pokoru nezískáme bez toho, aniž bychom prosili Ježíše. Pokora je dar Boží, za který je třeba se modlit. Ten, kdo odpouští, dělá zkušenost s něžností Pána, nese tento znak lásky ve svém srdci a Bůh se ho dotýká, takže může i v tomto světě, který je často pouští bez Boha, zpívat s anděly jako v nebi: *„Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.“* Komu bylo odpuštěno a kdo odpouští, zakouší Boží lásku a jeho odpovědí je ještě větší láska. Říká přeci Ježíš: *„komu se více odpouští, ten více miluje.“* Pravost nebo falešnost lásky k Bohu se pozná na odpuštění. To je ten lakmusový papírek, který ukazuje, rozpozná, rozlišuje pravdivost naší víry a skutečnost toho, že jsi křesťanem, že náležíš Kristu, který prosil Nebeského Otce na kříži: *„Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“* Mít rád a promíjet, jak říká Svätý otec, nesmí být jenom nahodilou záležitostí, ale konstantní veličinou tepu našeho srdce, tepu křesťanské víry.

Katecheze o Božím milosrdenství jsou k nalezení na: <http://spolotcepia.signaly.cz/katecheze.php>

III. Milosrdenství – znamení naší důvěry

Svatý otec František při poslední audienci připomněl, že:

*„... milosrdenství a odpuštění nesmějí zůstat krásnými slovy, nýbrž denně se mají uskutečňovat. **Mít rád a promíjet** je konkrétní a viditelné znamení toho, že víra proměnila naše srdce a umožňuje samotnému Božímu životu, aby se v nás vyjádřil. Tento životní program nezná přestávku či výjimku, ale žene nás, abychom šli stále neúnavně dál s jistotou, že jsme podporováni otcovskou přítomností Boha.“* (G.A. 16. 12. 2015).

Shrneme-li myšlenku Svatého otce, říká, že program v Roce milosrdenství a v celém našem životě má být konkrétní a má být viditelným znamením. Toto viditelné znamení je „mít rád a promíjet“. Jsou to dvě věci, které jsou od sebe neoddelitelné. Kdo nemá rád, kdo nemiluje, nedokáže ani promíjet, odpouštět. Mít rád a odpouštět je projevem jedné lásky. Odpuštění bez lásky – bez upřímné, pravé lásky – je jenom vnějším aktem, slušností, je to jako „dunící kov“, který duní, místo aby vydával líbezný zvuk zvonu, jenž by volal do chrámu lásky, tj. do chrámu srdce člověka, ve kterém přebývá Bůh. Kdo totiž zachovává Boží slovo, v něm přebývá Bůh, „*přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek*“, říká Ježíš v evangeliu. Odpuštění se uskutečňuje právě v tomto místě – chrámu srdce – ve kterém přebývá Bůh. Mimo lásku není odpuštění, nýbrž pouze falsifikát odpuštění. Jak poznáme falsifikát odpuštění od pravého odpuštění? Rozdílnost je podobně jako u obrazu – mezi originálem a kopií. Originál namaloval sám autor, kopii někdo cizí. Originál odpuštění „namaloval“ sám Bůh, Ježíš Kristus na kříži – odpykáním hříchů za každého z nás. A skrze kříž a vzkříšení tento obraz vtiskl do našeho srdce. Jak učí katechismus podle Bible: „*člověk je obrazem a podobou Boha*“. Je obrazem Boha, protože vyšel ze Stvořitelových rukou Božích. A je mu připodobněn, stává se mu podobným skrze milosrdenství. Když je s Kristem, je s ním sjednocen na kříži a získává odpuštění pro sebe sama i proto, aby je daroval dál – svému bratru a sestře. Pravé odpuštění je dar, který je jednak přijat od Boha a jednak je dáván bližnímu. Falešné odpuštění není darem pro druhého, ale jenom subjektivním zájmem aby se uspořádaly vztahy, aby byl klid, apod.

Kdy člověk dává dar odpuštění bližnímu? Tehdy, kdy zbořil všechny překážky, zábrany, zákopy, závory, zátarasy, bariéry, barikády a přehrady na cestě k bližnímu. Prostě všechno... Jednou z velmi častých překážek vůči bližnímu je předsudek. Předsudek je vlastně akt nelásky, je to radikalizovaný úsudek o bližním, který je v srdci člověka skrze sebelásku a radikalizování odsouzení bližního. Pokud ve vztahu k bližnímu, když mu máš odpustit, když ti ublížil, vítězí tvoje já, tak mu nedáváš dar

pravého odpuštění, protože tento dar nevychází z lásky od Boha, ale pouze z jiných – tvých – zájmů. Nepřítel Boží se nesnaží o nic jiného, než o to, aby narušil, přerušil, pokazil, oslabil, převal a ukončil tvůj vztah vůči Bohu a vůči bližnímu. Využívá k tomu křehké lidské přirozenosti – tolik zranitelné, že je jí vlastní udělat si předsudek, zaujatost, předpojetí vůči bližnímu a tento úsudek v sobě radikalizovat do odsouzení, zábran, bariér ve vztahu k druhému člověku. Není možné překonat tyto vybudované bariéry, tuto neschopnost lásky a neschopnost odpuštění, pokud nevstoupíme v pokoře do existence druhého člověka, nestaneme se pokornými, nepokloníme se Dítěti Ježíši, jehož narození budeme v brzké době oslavovat. Ovšem pokoru nezískáme bez toho, aniž bychom prosili Ježíše. Pokora je dar Boží, za který je třeba se modlit. Ten, kdo odpouští, dělá zkušenost s něžností Pána, nese tento znak lásky ve svém srdci a Bůh se ho dotýká, takže může i v tomto světě, který je často pouští bez Boha, zpívat s anděly jako v nebi: *„Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.“* Komu bylo odpuštěno a kdo odpouští, zakouší Boží lásku a jeho odpovědí je ještě větší láska. Říká přeci Ježíš: *„komu se více odpouští, ten více miluje.“* Pravost nebo falešnost lásky k Bohu se pozná na odpuštění. To je ten lakmusový papírek, který ukazuje, rozpozná, rozlišuje pravdivost naší víry a skutečnost toho, že jsi křesťanem, že náležíš Kristu, který prosil Nebeského Otce na kříži: *„Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“* Mít rád a promíjet, jak říká Svätý otec, nesmí být jenom nahodilou záležitostí, ale konstantní veličinou tepu našeho srdce, tepu křesťanské víry.

Katecheze o Božím milosrdenství jsou k nalezení na: <http://spolotcepia.signaly.cz/katecheze.php>

III. Milosrdenství – znamení naší důvěry

Svatý otec František při poslední audienci připomněl, že:

*„... milosrdenství a odpuštění nesmějí zůstat krásnými slovy, nýbrž denně se mají uskutečňovat. **Mít rád a promíjet** je konkrétní a viditelné znamení toho, že víra proměnila naše srdce a umožňuje samotnému Božímu životu, aby se v nás vyjádřil. Tento životní program nezná přestávku či výjimku, ale žene nás, abychom šli stále neúnavně dál s jistotou, že jsme podporováni otcovskou přítomností Boha.“* (G.A. 16. 12. 2015).

Shrneme-li myšlenku Svatého otce, říká, že program v Roce milosrdenství a v celém našem životě má být konkrétní a má být viditelným znamením. Toto viditelné znamení je „mít rád a promíjet“. Jsou to dvě věci, které jsou od sebe neoddelitelné. Kdo nemá rád, kdo nemiluje, nedokáže ani promíjet, odpouštět. Mít rád a odpouštět je projevem jedné lásky. Odpuštění bez lásky – bez upřímné, pravé lásky – je jenom vnějším aktem, slušností, je to jako „dunící kov“, který duní, místo aby vydával líbezný zvuk zvonu, jenž by volal do chrámu lásky, tj. do chrámu srdce člověka, ve kterém přebývá Bůh. Kdo totiž zachovává Boží slovo, v něm přebývá Bůh, „*přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek*“, říká Ježíš v evangeliu. Odpuštění se uskutečňuje právě v tomto místě – chrámu srdce – ve kterém přebývá Bůh. Mimo lásku není odpuštění, nýbrž pouze falsifikát odpuštění. Jak poznáme falsifikát odpuštění od pravého odpuštění? Rozdílnost je podobně jako u obrazu – mezi originálem a kopií. Originál namaloval sám autor, kopii někdo cizí. Originál odpuštění „namaloval“ sám Bůh, Ježíš Kristus na kříži – odpykáním hříchů za každého z nás. A skrze kříž a vzkříšení tento obraz vtiskl do našeho srdce. Jak učí katechismus podle Bible: „*člověk je obrazem a podobou Boha*“. Je obrazem Boha, protože vyšel ze Stvořitelových rukou Božích. A je mu připodobněn, stává se mu podobným skrze milosrdenství. Když je s Kristem, je s ním sjednocen na kříži a získává odpuštění pro sebe sama i proto, aby je daroval dál – svému bratru a sestře. Pravé odpuštění je dar, který je jednak přijat od Boha a jednak je dáván bližnímu. Falešné odpuštění není darem pro druhého, ale jenom subjektivním zájmem aby se uspořádaly vztahy, aby byl klid, apod.

Kdy člověk dává dar odpuštění bližnímu? Tehdy, kdy zbořil všechny překážky, zábrany, zákopy, závory, zátarasy, bariéry, barikády a přehrady na cestě k bližnímu. Prostě všechno... Jednou z velmi častých překážek vůči bližnímu je předsudek. Předsudek je vlastně akt nelásky, je to radikalizovaný úsudek o bližním, který je v srdci člověka skrze sebelásku a radikalizování odsouzení bližního. Pokud ve vztahu k bližnímu, když mu máš odpustit, když ti ublížil, vítězí tvoje já, tak mu nedáváš dar

pravého odpuštění, protože tento dar nevychází z lásky od Boha, ale pouze z jiných – tvých – zájmů. Nepřítel Boží se nesnaží o nic jiného, než o to, aby narušil, přerušil, pokazil, oslabil, převal a ukončil tvůj vztah vůči Bohu a vůči bližnímu. Využívá k tomu křehké lidské přirozenosti – tolik zranitelné, že je jí vlastní udělat si předsudek, zaujatost, předpojetí vůči bližnímu a tento úsudek v sobě radikalizovat do odsouzení, zábran, bariér ve vztahu k druhému člověku. Není možné překonat tyto vybudované bariéry, tuto neschopnost lásky a neschopnost odpuštění, pokud nevstoupíme v pokoře do existence druhého člověka, nestaneme se pokornými, nepokloníme se Dítěti Ježíši, jehož narození budeme v brzké době oslavovat. Ovšem pokoru nezískáme bez toho, aniž bychom prosili Ježíše. Pokora je dar Boží, za který je třeba se modlit. Ten, kdo odpouští, dělá zkušenost s něžností Pána, nese tento znak lásky ve svém srdci a Bůh se ho dotýká, takže může i v tomto světě, který je často pouští bez Boha, zpívat s anděly jako v nebi: *„Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.“* Komu bylo odpuštěno a kdo odpouští, zakouší Boží lásku a jeho odpovědí je ještě větší láska. Říká přeci Ježíš: *„komu se více odpouští, ten více miluje.“* Pravost nebo falešnost lásky k Bohu se pozná na odpuštění. To je ten lakmusový papírek, který ukazuje, rozpozná, rozlišuje pravdivost naší víry a skutečnost toho, že jsi křesťanem, že náležíš Kristu, který prosil Nebeského Otce na kříži: *„Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“* Mít rád a promíjet, jak říká Svätý otec, nesmí být jenom nahodilou záležitostí, ale konstantní veličinou tepu našeho srdce, tepu křesťanské víry.

Katecheze o Božím milosrdenství jsou k nalezení na: <http://spolotcepia.signalny.cz/katecheze.php>

III. Milosrdenství – znamení naší důvěry

Svatý otec František při poslední audienci připomněl, že:

*„... milosrdenství a odpuštění nesmějí zůstat krásnými slovy, nýbrž denně se mají uskutečňovat. **Mít rád a promíjet** je konkrétní a viditelné znamení toho, že víra proměnila naše srdce a umožňuje samotnému Božímu životu, aby se v nás vyjádřil. Tento životní program nezná přestávku či výjimku, ale žene nás, abychom šli stále neúnavně dál s jistotou, že jsme podporováni otcovskou přítomností Boha.“* (G.A. 16. 12. 2015).

Shrneme-li myšlenku Svatého otce, říká, že program v Roce milosrdenství a v celém našem životě má být konkrétní a má být viditelným znamením. Toto viditelné znamení je „mít rád a promíjet“. Jsou to dvě věci, které jsou od sebe neoddelitelné. Kdo nemá rád, kdo nemiluje, nedokáže ani promíjet, odpouštět. Mít rád a odpouštět je projevem jedné lásky. Odpuštění bez lásky – bez upřímné, pravé lásky – je jenom vnějším aktem, slušností, je to jako „dunící kov“, který duní, místo aby vydával líbezný zvuk zvonu, jenž by volal do chrámu lásky, tj. do chrámu srdce člověka, ve kterém přebývá Bůh. Kdo totiž zachovává Boží slovo, v něm přebývá Bůh, „*přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek*“, říká Ježíš v evangeliu. Odpuštění se uskutečňuje právě v tomto místě – chrámu srdce – ve kterém přebývá Bůh. Mimo lásku není odpuštění, nýbrž pouze falsifikát odpuštění. Jak poznáme falsifikát odpuštění od pravého odpuštění? Rozdílnost je podobně jako u obrazu – mezi originálem a kopií. Originál namaloval sám autor, kopii někdo cizí. Originál odpuštění „namaloval“ sám Bůh, Ježíš Kristus na kříži – odpykáním hříchů za každého z nás. A skrze kříž a vzkříšení tento obraz vtiskl do našeho srdce. Jak učí katechismus podle Bible: „*člověk je obrazem a podobou Boha*“. Je obrazem Boha, protože vyšel ze Stvořitelových rukou Božích. A je mu připodobněn, stává se mu podobným skrze milosrdenství. Když je s Kristem, je s ním sjednocen na kříži a získává odpuštění pro sebe sama i proto, aby je daroval dál – svému bratru a sestře. Pravé odpuštění je dar, který je jednak přijat od Boha a jednak je dáván bližnímu. Falešné odpuštění není darem pro druhého, ale jenom subjektivním zájmem aby se uspořádaly vztahy, aby byl klid, apod.

Kdy člověk dává dar odpuštění bližnímu? Tehdy, kdy zbořil všechny překážky, zábrany, zákopy, závory, zátarasy, bariéry, barikády a přehrady na cestě k bližnímu. Prostě všechno... Jednou z velmi častých překážek vůči bližnímu je předsudek. Předsudek je vlastně akt nelásky, je to radikalizovaný úsudek o bližním, který je v srdci člověka skrze sebelásku a radikalizování odsouzení bližního. Pokud ve vztahu k bližnímu, když mu máš odpustit, když ti ublížil, vítězí tvoje já, tak mu nedáváš dar

pravého odpuštění, protože tento dar nevychází z lásky od Boha, ale pouze z jiných – tvých – zájmů. Nepřítel Boží se nesnaží o nic jiného, než o to, aby narušil, přerušil, pokazil, oslabil, převal a ukončil tvůj vztah vůči Bohu a vůči bližnímu. Využívá k tomu křehké lidské přirozenosti – tolik zranitelné, že je jí vlastní udělat si předsudek, zaujatost, předpojetí vůči bližnímu a tento úsudek v sobě radikalizovat do odsouzení, zábran, bariér ve vztahu k druhému člověku. Není možné překonat tyto vybudované bariéry, tuto neschopnost lásky a neschopnost odpuštění, pokud nevstoupíme v pokoře do existence druhého člověka, nestaneme se pokornými, nepokloníme se Dítěti Ježíši, jehož narození budeme v brzké době oslavovat. Ovšem pokoru nezískáme bez toho, aniž bychom prosili Ježíše. Pokora je dar Boží, za který je třeba se modlit. Ten, kdo odpouští, dělá zkušenost s něžností Pána, nese tento znak lásky ve svém srdci a Bůh se ho dotýká, takže může i v tomto světě, který je často pouští bez Boha, zpívat s anděly jako v nebi: *„Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.“* Komu bylo odpuštěno a kdo odpouští, zakouší Boží lásku a jeho odpovědí je ještě větší láska. Říká přeci Ježíš: *„komu se více odpouští, ten více miluje.“* Pravost nebo falešnost lásky k Bohu se pozná na odpuštění. To je ten lakmusový papírek, který ukazuje, rozpozná, rozlišuje pravdivost naší víry a skutečnost toho, že jsi křesťanem, že náležíš Kristu, který prosil Nebeského Otce na kříži: *„Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“* Mít rád a promíjet, jak říká Svätý otec, nesmí být jenom nahodilou záležitostí, ale konstantní veličinou tepu našeho srdce, tepu křesťanské víry.

Katecheze o Božím milosrdenství jsou k nalezení na: <http://spolotcepia.signalny.cz/katecheze.php>

III. Milosrdenství – znamení naší důvěry

Svatý otec František při poslední audienci připomněl, že:

*„... milosrdenství a odpuštění nesmějí zůstat krásnými slovy, nýbrž denně se mají uskutečňovat. **Mít rád a promíjet** je konkrétní a viditelné znamení toho, že víra proměnila naše srdce a umožňuje samotnému Božímu životu, aby se v nás vyjádřil. Tento životní program nezná přestávku či výjimku, ale žene nás, abychom šli stále neúnavně dál s jistotou, že jsme podporováni otcovskou přítomností Boha.“* (G.A. 16. 12. 2015).

Shrneme-li myšlenku Svatého otce, říká, že program v Roce milosrdenství a v celém našem životě má být konkrétní a má být viditelným znamením. Toto viditelné znamení je „mít rád a promíjet“. Jsou to dvě věci, které jsou od sebe neoddelitelné. Kdo nemá rád, kdo nemiluje, nedokáže ani promíjet, odpouštět. Mít rád a odpouštět je projevem jedné lásky. Odpuštění bez lásky – bez upřímné, pravé lásky – je jenom vnějším aktem, slušností, je to jako „dunící kov“, který duní, místo aby vydával líbezný zvuk zvonu, jenž by volal do chrámu lásky, tj. do chrámu srdce člověka, ve kterém přebývá Bůh. Kdo totiž zachovává Boží slovo, v něm přebývá Bůh, „*přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek*“, říká Ježíš v evangeliu. Odpuštění se uskutečňuje právě v tomto místě – chrámu srdce – ve kterém přebývá Bůh. Mimo lásku není odpuštění, nýbrž pouze falsifikát odpuštění. Jak poznáme falsifikát odpuštění od pravého odpuštění? Rozdílnost je podobně jako u obrazu – mezi originálem a kopií. Originál namaloval sám autor, kopii někdo cizí. Originál odpuštění „namaloval“ sám Bůh, Ježíš Kristus na kříži – odpykáním hříchů za každého z nás. A skrze kříž a vzkříšení tento obraz vtiskl do našeho srdce. Jak učí katechismus podle Bible: „*člověk je obrazem a podobou Boha*“. Je obrazem Boha, protože vyšel ze Stvořitelových rukou Božích. A je mu připodobněn, stává se mu podobným skrze milosrdenství. Když je s Kristem, je s ním sjednocen na kříži a získává odpuštění pro sebe sama i proto, aby je daroval dál – svému bratru a sestře. Pravé odpuštění je dar, který je jednak přijat od Boha a jednak je dáván bližnímu. Falešné odpuštění není darem pro druhého, ale jenom subjektivním zájmem aby se uspořádaly vztahy, aby byl klid, apod.

Kdy člověk dává dar odpuštění bližnímu? Tehdy, kdy zbořil všechny překážky, zábrany, zákopy, závory, zátarasy, bariéry, barikády a přehrady na cestě k bližnímu. Prostě všechno... Jednou z velmi častých překážek vůči bližnímu je předsudek. Předsudek je vlastně akt nelásky, je to radikalizovaný úsudek o bližním, který je v srdci člověka skrze sebelásku a radikalizování odsouzení bližního. Pokud ve vztahu k bližnímu, když mu máš odpustit, když ti ublížil, vítězí tvoje já, tak mu nedáváš dar

pravého odpuštění, protože tento dar nevychází z lásky od Boha, ale pouze z jiných – tvých – zájmů. Nepřítel Boží se nesnaží o nic jiného, než o to, aby narušil, přerušil, pokazil, oslabil, převal a ukončil tvůj vztah vůči Bohu a vůči bližnímu. Využívá k tomu křehké lidské přirozenosti – tolik zranitelné, že je jí vlastní udělat si předsudek, zaujatost, předpojetí vůči bližnímu a tento úsudek v sobě radikalizovat do odsouzení, zábran, bariér ve vztahu k druhému člověku. Není možné překonat tyto vybudované bariéry, tuto neschopnost lásky a neschopnost odpuštění, pokud nevstoupíme v pokoře do existence druhého člověka, nestaneme se pokornými, nepokloníme se Dítěti Ježíši, jehož narození budeme v brzké době oslavovat. Ovšem pokoru nezískáme bez toho, aniž bychom prosili Ježíše. Pokora je dar Boží, za který je třeba se modlit. Ten, kdo odpouští, dělá zkušenost s něžností Pána, nese tento znak lásky ve svém srdci a Bůh se ho dotýká, takže může i v tomto světě, který je často pouští bez Boha, zpívat s anděly jako v nebi: *„Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.“* Komu bylo odpuštěno a kdo odpouští, zakouší Boží lásku a jeho odpovědí je ještě větší láska. Říká přeci Ježíš: *„komu se více odpouští, ten více miluje.“* Pravost nebo falešnost lásky k Bohu se pozná na odpuštění. To je ten lakmusový papírek, který ukazuje, rozpozná, rozlišuje pravdivost naší víry a skutečnost toho, že jsi křesťanem, že náležíš Kristu, který prosil Nebeského Otce na kříži: *„Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“* Mít rád a promíjet, jak říká Svätý otec, nesmí být jenom nahodilou záležitostí, ale konstantní veličinou tepu našeho srdce, tepu křesťanské víry.

Katecheze o Božím milosrdenství jsou k nalezení na: <http://spolotcepia.signalny.cz/katecheze.php>

III. Milosrdenství – znamení naší důvěry

Svatý otec František při poslední audienci připomněl, že:

*„... milosrdenství a odpuštění nesmějí zůstat krásnými slovy, nýbrž denně se mají uskutečňovat. **Mít rád a promíjet** je konkrétní a viditelné znamení toho, že víra proměnila naše srdce a umožňuje samotnému Božímu životu, aby se v nás vyjádřil. Tento životní program nezná přestávku či výjimku, ale žene nás, abychom šli stále neúnavně dál s jistotou, že jsme podporováni otcovskou přítomností Boha.“* (G.A. 16. 12. 2015).

Shrneme-li myšlenku Svatého otce, říká, že program v Roce milosrdenství a v celém našem životě má být konkrétní a má být viditelným znamením. Toto viditelné znamení je „mít rád a promíjet“. Jsou to dvě věci, které jsou od sebe neoddelitelné. Kdo nemá rád, kdo nemiluje, nedokáže ani promíjet, odpouštět. Mít rád a odpouštět je projevem jedné lásky. Odpuštění bez lásky – bez upřímné, pravé lásky – je jenom vnějším aktem, slušností, je to jako „dunící kov“, který duní, místo aby vydával líbezný zvuk zvonu, jenž by volal do chrámu lásky, tj. do chrámu srdce člověka, ve kterém přebývá Bůh. Kdo totiž zachovává Boží slovo, v něm přebývá Bůh, „*přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek*“, říká Ježíš v evangeliu. Odpuštění se uskutečňuje právě v tomto místě – chrámu srdce – ve kterém přebývá Bůh. Mimo lásku není odpuštění, nýbrž pouze falsifikát odpuštění. Jak poznáme falsifikát odpuštění od pravého odpuštění? Rozdílnost je podobně jako u obrazu – mezi originálem a kopií. Originál namaloval sám autor, kopii někdo cizí. Originál odpuštění „namaloval“ sám Bůh, Ježíš Kristus na kříži – odpykáním hříchů za každého z nás. A skrze kříž a vzkříšení tento obraz vtiskl do našeho srdce. Jak učí katechismus podle Bible: „*člověk je obrazem a podobou Boha*“. Je obrazem Boha, protože vyšel ze Stvořitelových rukou Božích. A je mu připodobněn, stává se mu podobným skrze milosrdenství. Když je s Kristem, je s ním sjednocen na kříži a získává odpuštění pro sebe sama i proto, aby je daroval dál – svému bratru a sestře. Pravé odpuštění je dar, který je jednak přijat od Boha a jednak je dáván bližnímu. Falešné odpuštění není darem pro druhého, ale jenom subjektivním zájmem aby se uspořádaly vztahy, aby byl klid, apod.

Kdy člověk dává dar odpuštění bližnímu? Tehdy, kdy zbořil všechny překážky, zábrany, zákopy, závory, zátarasy, bariéry, barikády a přehrady na cestě k bližnímu. Prostě všechno... Jednou z velmi častých překážek vůči bližnímu je předsudek. Předsudek je vlastně akt nelásky, je to radikalizovaný úsudek o bližním, který je v srdci člověka skrze sebelásku a radikalizování odsouzení bližního. Pokud ve vztahu k bližnímu, když mu máš odpustit, když ti ublížil, vítězí tvoje já, tak mu nedáváš dar

pravého odpuštění, protože tento dar nevychází z lásky od Boha, ale pouze z jiných – tvých – zájmů. Nepřítel Boží se nesnaží o nic jiného, než o to, aby narušil, přerušil, pokazil, oslabil, převal a ukončil tvůj vztah vůči Bohu a vůči bližnímu. Využívá k tomu křehké lidské přirozenosti – tolik zranitelné, že je jí vlastní udělat si předsudek, zaujatost, předpojetí vůči bližnímu a tento úsudek v sobě radikalizovat do odsouzení, zábran, bariér ve vztahu k druhému člověku. Není možné překonat tyto vybudované bariéry, tuto neschopnost lásky a neschopnost odpuštění, pokud nevstoupíme v pokoře do existence druhého člověka, nestaneme se pokornými, nepokloníme se Dítěti Ježíši, jehož narození budeme v brzké době oslavovat. Ovšem pokoru nezískáme bez toho, aniž bychom prosili Ježíše. Pokora je dar Boží, za který je třeba se modlit. Ten, kdo odpouští, dělá zkušenost s něžností Pána, nese tento znak lásky ve svém srdci a Bůh se ho dotýká, takže může i v tomto světě, který je často pouští bez Boha, zpívat s anděly jako v nebi: *„Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.“* Komu bylo odpuštěno a kdo odpouští, zakouší Boží lásku a jeho odpovědí je ještě větší láska. Říká přeci Ježíš: *„komu se více odpouští, ten více miluje.“* Pravost nebo falešnost lásky k Bohu se pozná na odpuštění. To je ten lakmusový papírek, který ukazuje, rozpozná, rozlišuje pravdivost naší víry a skutečnost toho, že jsi křesťanem, že náležíš Kristu, který prosil Nebeského Otce na kříži: *„Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“* Mít rád a promíjet, jak říká Svätý otec, nesmí být jenom nahodilou záležitostí, ale konstantní veličinou tepu našeho srdce, tepu křesťanské víry.

Katecheze o Božím milosrdenství jsou k nalezení na: <http://spolotcepia.signalny.cz/katecheze.php>

III. Milosrdenství – znamení naší důvěry

Svatý otec František při poslední audienci připomněl, že:

*„... milosrdenství a odpuštění nesmějí zůstat krásnými slovy, nýbrž denně se mají uskutečňovat. **Mít rád a promíjet** je konkrétní a viditelné znamení toho, že víra proměnila naše srdce a umožňuje samotnému Božímu životu, aby se v nás vyjádřil. Tento životní program nezná přestávku či výjimku, ale žene nás, abychom šli stále neúnavně dál s jistotou, že jsme podporováni otcovskou přítomností Boha.“* (G.A. 16. 12. 2015).

Shrneme-li myšlenku Svatého otce, říká, že program v Roce milosrdenství a v celém našem životě má být konkrétní a má být viditelným znamením. Toto viditelné znamení je „mít rád a promíjet“. Jsou to dvě věci, které jsou od sebe neoddelitelné. Kdo nemá rád, kdo nemiluje, nedokáže ani promíjet, odpouštět. Mít rád a odpouštět je projevem jedné lásky. Odpuštění bez lásky – bez upřímné, pravé lásky – je jenom vnějším aktem, slušností, je to jako „dunící kov“, který duní, místo aby vydával líbezný zvuk zvonu, jenž by volal do chrámu lásky, tj. do chrámu srdce člověka, ve kterém přebývá Bůh. Kdo totiž zachovává Boží slovo, v něm přebývá Bůh, „*přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek*“, říká Ježíš v evangeliu. Odpuštění se uskutečňuje právě v tomto místě – chrámu srdce – ve kterém přebývá Bůh. Mimo lásku není odpuštění, nýbrž pouze falsifikát odpuštění. Jak poznáme falsifikát odpuštění od pravého odpuštění? Rozdílnost je podobně jako u obrazu – mezi originálem a kopií. Originál namaloval sám autor, kopii někdo cizí. Originál odpuštění „namaloval“ sám Bůh, Ježíš Kristus na kříži – odpykáním hříchů za každého z nás. A skrze kříž a vzkříšení tento obraz vtiskl do našeho srdce. Jak učí katechismus podle Bible: „*člověk je obrazem a podobou Boha*“. Je obrazem Boha, protože vyšel ze Stvořitelových rukou Božích. A je mu připodobněn, stává se mu podobným skrze milosrdenství. Když je s Kristem, je s ním sjednocen na kříži a získává odpuštění pro sebe sama i proto, aby je daroval dál – svému bratru a sestře. Pravé odpuštění je dar, který je jednak přijat od Boha a jednak je dáván bližnímu. Falešné odpuštění není darem pro druhého, ale jenom subjektivním zájmem aby se uspořádaly vztahy, aby byl klid, apod.

Kdy člověk dává dar odpuštění bližnímu? Tehdy, kdy zbořil všechny překážky, zábrany, zákopy, závory, zátarasy, bariéry, barikády a přehrady na cestě k bližnímu. Prostě všechno... Jednou z velmi častých překážek vůči bližnímu je předsudek. Předsudek je vlastně akt nelásky, je to radikalizovaný úsudek o bližním, který je v srdci člověka skrze sebelásku a radikalizování odsouzení bližního. Pokud ve vztahu k bližnímu, když mu máš odpustit, když ti ublížil, vítězí tvoje já, tak mu nedáváš dar

pravého odpuštění, protože tento dar nevychází z lásky od Boha, ale pouze z jiných – tvých – zájmů. Nepřítel Boží se nesnaží o nic jiného, než o to, aby narušil, přerušil, pokazil, oslabil, převal a ukončil tvůj vztah vůči Bohu a vůči bližnímu. Využívá k tomu křehké lidské přirozenosti – tolik zranitelné, že je jí vlastní udělat si předsudek, zaujatost, předpojetí vůči bližnímu a tento úsudek v sobě radikalizovat do odsouzení, zábran, bariér ve vztahu k druhému člověku. Není možné překonat tyto vybudované bariéry, tuto neschopnost lásky a neschopnost odpuštění, pokud nevstoupíme v pokoře do existence druhého člověka, nestaneme se pokornými, nepokloníme se Dítěti Ježíši, jehož narození budeme v brzké době oslavovat. Ovšem pokoru nezískáme bez toho, aniž bychom prosili Ježíše. Pokora je dar Boží, za který je třeba se modlit. Ten, kdo odpouští, dělá zkušenost s něžností Pána, nese tento znak lásky ve svém srdci a Bůh se ho dotýká, takže může i v tomto světě, který je často pouští bez Boha, zpívat s anděly jako v nebi: *„Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.“* Komu bylo odpuštěno a kdo odpouští, zakouší Boží lásku a jeho odpovědí je ještě větší láska. Říká přeci Ježíš: *„komu se více odpouští, ten více miluje.“* Pravost nebo falešnost lásky k Bohu se pozná na odpuštění. To je ten lakmusový papírek, který ukazuje, rozpozná, rozlišuje pravdivost naší víry a skutečnost toho, že jsi křesťanem, že náležíš Kristu, který prosil Nebeského Otce na kříži: *„Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“* Mít rád a promíjet, jak říká Svätý otec, nesmí být jenom nahodilou záležitostí, ale konstantní veličinou tepu našeho srdce, tepu křesťanské víry.

Katecheze o Božím milosrdenství jsou k nalezení na: <http://spolotcepia.signalny.cz/katecheze.php>